

**“Дидактическо ръководство за
деца с хронични заболявания”**

“Образователни приказки”

Елена Недева

и

колектив

Езикова редакция: Десислава Крачолова

Стара Загора

ISBN 978-954-314-118-0

Съдържание

1. Увод.....4 стр.
2. Алина Нейкова II Курс, ПНУП задочно– „Ани и Бялата фея“.....12 стр.
3. Андреана Христова ПНУП – „Приятелство“.....14 стр.
4. Андриана Тарева, ПНУП I курс – „Магичните светлини-приказка за Томи и неговите приключения“16 стр.
5. Анжелика Маринова, ПНУП Задочно „Вълшебното кралство на Макси“.....16 стр.
6. Антония Давчева, ПНУП- Задочно „Двете мечета и стомната с медец“.....17 стр.
7. Байрие Ерол Ибрям, „Специална педагогика: „Логопедия“ – „Щъркелчето Фреди“.....18 стр.
8. Божана Николова - Специална педагогика -курс 2 –„Ая и празникът на дъгата“.....19 стр.
9. Боряна Терзиева ПНУП – „Сънят на Принцеса Анабел“.....21 стр.
10. Венелина Гаджева, Специална педагогика – „Семейната пекарна“.....23 стр.
11. Вероника Атанасова Иванова , ПНУП – задочно, „Светулката на Анг“.....26 стр.
12. Вяра Шидерова Шидерова, ПНУП – задочно, „Жабките в езерото“.....27 стр.
13. Габриела Пенчева ПНУП - задочно - „Принцеса Моли и феята с вълшебната отвара“.....27 стр.
14. Даниела Тенева, НУПЧЕ – „Необикновенният магьосник“.....29 стр.
15. Джорджета Братишевски, „Специална педагогика:„Логопедия“ - „Малката планета Блу - Вайълет побеждава Фант-Астма“.....31 стр.
16. Джорджия Куртева, ПНУП – „Мечето Емо и пчеличката Мая“.....34 стр.
17. Димитрийка Кюстендилска, ПНУП 1 курс – „Вълшебното дърво“.....36 стр.
18. Елена Стефанова, НУПЧЕ – „Малката Естме и змеят“.....37 стр.
19. Елисавета Занова , ПНУП - „Магията на бурята“.....39 стр.
20. Елица Плачкова, ПНУП -задочно - „Пътешествията на Мишо до света на приказките“.....40 стр.
21. Емилия Цветкова НУПЧЕ - „Най-важното желание“.....42 стр.
22. Катя Георгиева Камбурова, Специалност:„ Специална педагогика: „Логопедия“ – „Звездното приключение на Тоби“.....43 стр.
23. Кристина Динева, НУПЧЕ-„Малката Кети и големият заек“.....45 стр.

24. Кристина Н. Кирилова, Специалност ПНУП –задочно – „Зайко Дългоух“48 стр.
25. Кръстьян Иванова, НУПЧЕ, I курс - „Имаш супер сила“50 стр.
26. Мария Азманова, Специалност ПНУП -задочно „Матей и ангелът хранител“52 стр.
27. Мария Петкова Николова ПНУП-задочно - „Мими в страната на сладките изкушения“53 стр.
28. Мартина Николаева Джинова, Специална педагогика- Логопедия – „В гората“55 стр.
29. Михаил Вълчев - ПНУП-задочно –„ Последното пате“57 стр.
30. Ниделина Щилиянова, НУПЧЕ -, „Миа и калинката Ая“59 стр.
31. Петя Димитрова, НУПЧЕ - „Непослушният“ Зейн60 стр.
32. Петя Миленова Минчева, ПОИТ 2 Курс – „Епилепс“62 стр.
33. Полина Николаева Монева, ПНУП – „Принцът и Ян“64 стр.
34. Силвия Ангелова Гаджева, Специална педагогика, задочно – „Принцеса Глория“65 стр.
35. Симона Кабова, ПНУП 1 курс – „Вълшебната помпичка на Леа“67 стр.
36. Стилиана Христова Иванова, ПНУП-задочно – „Приятелство“68 стр.
37. Теодора Михайлова, НУПЧЕ, 1 курс „Най-сладкия подарък“69 стр.
38. Кристина Георгиева Христова, Социална педагогика – „Алекс и вълшебното птиче“70 стр.
39. Христо Петров, НУПЧЕ, 1 курс – „Господин Купър и класът му - Приказка по действителен случай“72 стр.
40. Цветелина Георгиева, НУПЧЕ 1 курс -, „Един нормален ден в училище“77 стр.
41. Цветелина Петрова, ПНУП задочно – „Влакчето Пуф-Паф“79 стр.
42. Явор Валентинов Цонев, „Специална педагогика с модул логопедия“ – „Невърленд“81 стр.

Увод

В съвременното глобално общество, в което технологиите, виртуалната реалност и изкуственият интелект заемат все по-голяма част от ежедневието на всеки човек, ставаме свидетели на трансформации, които променят начина, по който живеем, работим и общуваме. Комуникацията придобива нови измерения, обединявайки хора от различни краища на света в реално време и предоставяйки неограничен достъп до информация и ресурси. Тези динамични промени обаче поставят нови и значими предизвикателства пред образователната система.

В този контекст на глобална свързаност и технологичен напредък, многообразието в света се откроява като значима ценност. Всеки индивид е уникален, носещ своя неповторим отпечатък на личността – съвършен в своите несъвършенства. „Красотата“ на нашето общество се крие именно в многообразието, в богатството на различните перспективи, умения и преживявания, които всеки човек внася. Това многообразие не само обогатява културната палитра на обществото, но и стимулира иновациите и креативността, създавайки условия за един по-богат и динамичен свят.

Въпреки тези значителни ползи, образователната система е изправена пред предизвикателството да осигури равен достъп и възможности за всички деца, включително и за тези с хронични заболявания. Тяхното присъствие в класната стая изисква специализирани подходи в обучението, които да отговарят на техните специфични нужди и да подкрепят техния потенциал.

Хроничните заболявания често се определят като невидима епидемия, която трайно се за гнездва в нашето общество. С нарастването на броя на децата с хронични заболявания, това предизвикателство става все по-осезаемо както за българското образование, така и за образователните системи по света.

Според Световната здравна организация (СЗО), броят на децата с хронични заболявания расте всяка година, заемайки съществена част от тежестта на заболяванията за Европа, и са свързани с 86% от общия брой на смъртните случаи (Срещата на Европейския съюз за Хронични Заболявания, 2014). Редица проучвания показват, че все повече деца и младежи страдат от хронични заболявания или сериозни здравословни състояния. Това би означавало, че все повече деца с хронични заболявания ще бъдат част от

детските градини и училищата, което изисква адаптации и специализирани подходи от страна на учителите и на образователните институции.

В съвременния свят на информационни технологии, където достъпът до знания е само на един клик разстояние, е парадоксално, че мнозина остават неинформирани за проблемите на децата с хронични заболявания. Тази липса на осведоменост може да доведе до дискриминация и стигматизация, неприемливи в едно развито общество. Неспособността на обществото и образователната система да осигурят адекватна подкрепа и разбиране за тези деца крие сериозни рискове за тяхното бъдеще.

Ключовите въпроси, които естествено се задават, са: Какво бъдеще очаква тези деца, ако не се вземат мерки? Как можем като учители да им гарантираме равнопоставеност? Възможно ли е бъдещите учители да бъдат подготвени за това ново предизвикателство и как?

Отговорът на тези въпроси изисква колективни усилия и иновации в образованието. Настоящият текст не е изчерпателен и не претендира за универсален подход. Една от целите му е да стимулира дискусия и да предложи насоки за действие, осигуряващи подкрепа за децата с хронични заболявания и техните семейства. Учителите би следвало да бъдат обучени да разпознават и да отговарят на нуждите на деца с хронични заболявания, използвайки както технологични средства, така и емпатия, и разбиране. Образователните програми на бъдещите учители е необходимо да включват специализирано обучение и ресурси, които да ги подготвят за тази задача. В допълнение, обществото като цяло би следвало да се ангажира с премахването на стигмата и дискриминацията чрез информираност и съпричастност.

Единствено чрез съвместни усилия можем да гарантираме, че всяко дете, независимо от здравословното му състояние, ще има възможност да се развива пълноценно и да допринася за нашето общество. Така бихме могли да създадем едно по-справедливо и равнопоставено бъдеще за всички деца.

В този контекст е необходимо да разгледаме дали хроничните заболявания, наред с позитивните страни на глобализацията, не са свързани и с определени кризисни измерения на развиващото се глобално общество. Настоящото ръководство има за цел да предостави възможно частично решение за подпомагане на взаимодействието между деца с хронични заболявания, техните връстници и учители. Чрез изследване на възможностите, които предлагат съвременната технология и образователният подход, се стреми да се създаде по-ефективна и инклузивна образователна среда за всички ученици.

Съсредоточаването на вниманието на специалистите и обществото върху важността на провеждане на проучвания, насочени към разрушаването на стереотипите и "етикетите", базирани на ограничена или липсваща информация, е от съществено значение за успешната реализация на децата с хронични заболявания. Недостигът на информация е важен фактор за наличието на явни или скрити стигми, както и за дискриминационни практики, насочени към деца с хронични заболявания и техните родители.

Влиянието на този факт обхваща всички сфери на обществения живот, включително образованието, здравеопазването и икономиката. Заболявания като диабет, астма или епилепсия, които се нареждат сред най-разпространените хронични заболявания, се лекуват и контролират с медикаменти и различни физически активности. Въпреки това, последиците от всяко хронично заболяване надхвърлят своите непосредствени граници на въздействие и влияят не само на физическото и здравословното състояние, но и на всички други аспекти на ежедневието на индивида. Психоемоционалните последици от такава диагноза в детска възраст са значителни и оказват съществено влияние върху функционирането и динамиката на семейството и не само.

Тенденцията към нарастване на броя на децата с хронични заболявания предполага и увеличаващия се брой на родителите на деца с хронични заболявания и на учителите, които трябва да ги обучават в детската градина или училището. В ежедневието не обръщаме внимание на дейности, които приемаме за даденост. Например, при дете с астма се налага ежедневно съобразяване на физическите му активности със заболяването и адекватна реакция при пристъп. Консумацията на определени храни е рутинно действие за повечето, но за дете с диабет и неговите родители това включва изчисляване на калории и дозиране на инсулин. Родителите на дете с диабет са в режим на контрол на заболяването 24/7, 365 дни в годината без почивка.

Мнозина може би ще отбележат, че всички родители преживяват подобни трудности и са родители на пълен работен ден, 24 часа в денонощието. Това поражда въпроси като: Колко от тях стават в 1:00 ч. сутринта, за да проверят кръвната захар на детето си, след това отново в 5:00 ч., а когато се събудят, първото нещо, което проверяват, е дали детето им диша? Погледнато през призмата на едно семейство с дете, което има диабет, родителството придобива друго измерение и измества фокуса и разбирането за живота и ежедневието. В не редки случаи цялото семейно

функциониране се фокусира върху справянето и контрола на хроничното заболяване, което се превръща в център на съществуването им.

Съществената разлика е, че в повечето случаи не осъзнаваме през какви трудности преминава някой, ако не се поставим на негово място и бъдем поне малко емпати. Вместо да се замислим, често бързаме да прикрепим етикет, защото е най-бързото и лесно решение, за да приключим с темата. Това позволява на предразсъдъците да се разрастват, а стигмата да придобие мащаби на епидемия.

Трудно е да се поставим в положението на другите, а липсата на емпатия създава проблеми в цялостната ценностна система на нашето съвременно и развито общество. Нещо повече - липсата на емпатия сякаш все повече се загнездва в нашето ежедневие и се настанява трайно дори в образователната среда. Според д-р Габор Мате, лекар, канадски психотерапевт и експерт по ранно детско развитие, този феномен може да бъде разглеждан като културен континуум, отразяващ ценностите и отношението на нашето общество към света. В съвременното общество, където онлайн присъствието и обществената оценка играят решаваща и определяща роля за значимостта на личността, и меркантилността е издигната в култ, индивидуалността се заменя с общественото мнение. „Границите“ и „нормата“, които обществото налага са именно отражение на културния континуум и се определят спрямо ценностите, които то налага. В такава среда децата с хронични заболявания са особено уязвими, тъй като обществото вече ги е етикетирало. Този контекст значително затруднява тяхното равноправно участие в социалния живот.

Все още живеем в общество, където различието е трудно прието, а за дете с хронично заболяване? В какво се изразява нетолерантното отношение към различията наистина? Нужно ли е то да се изразява чрез нарастване на физическа, психоемоционална и социално-виртуална враждебност, дори агресия? В наши дни думи като агресия и тормоз стават все по-популярни до толкова, че се превръщат в ежедневие, сякаш е нещо „нормално“, а начините за проява на такова поведение стават все по-разнообразни.

Подценяването и други форми на деструктивно отношение, на които учители и колеги могат да се поддадат, както и съучениците на деца с хронични заболявания, се явяват скрити или открити механизми, които действат негативно не само за детето с хронично заболяване, но и за връстниците му, лишавайки ги от възможността да проявят емпатия. Подценяването на възможностите на децата, независимо дали имат хронични заболявания или не, е неприемливо, особено в образователния

процес. Причините за подценяване могат да варират, но резултатът е сходен - всяко дете има право на достойно и равнопоставено съществуване. Всички хора са различни морфологично, но би следвало да бъдат равнопоставени. Обществото, повлияно от културния континуум, често проявява дискриминация под формата на подценяване, унижение и пренебрегване, особено към деца с хронични заболявания, които често биват поставени под общ знаменател с децата със специални образователни потребности (СОП). Това води до допълнително дискриминативно отношение и показва липсата на информираност в обществото, явявайки се поредното предизвикателство пред образователната система.

Следвайки тази логика, мнозина, може би, са тези, които се питат как да се ограничат подобни тенденции. Твърде оптимистично е очакването обществото само да изгради собствени механизми за справяне с тях, които да бъдат ефективни и константни. В процеса на изследванията ми, свързани с дисертационния труд на тема „Педагогическа консултативна подкрепа за родители на деца с хронични заболявания“, се сблъсках с множество случаи на дискриминативно отношение към децата с хронични заболявания и техните семейства. Имах възможността да се запозная със семейната динамика и начина на функциониране на тези семейства.

В един от случаите, по време на дисертационните ми проучвания, дете не е било прието в детска градина, защото има хронично заболяване и персоналът не желае да поеме отговорност за него. Друг случай насочи вниманието върху ученик, чийто класен ръководител е настоявал да бъде преместен от "престижно" училище в друго, заради здравословните му проблеми и предполагаемата неспособност да се справи с учебния материал, поради наличие на хронично заболяване. Навярно не малко хора помнят нашумелия случай в медийното пространство, при който майка на дете с диабет бе принудена да посещава яслата на детето си по няколко пъти на ден, за да му поставя инсулин на „скрито“ място, за да не травмира другите деца. Тези случаи само повдигат допълнителни въпроси като: Възможно ли е тази майка да работи друго, освен да бъде майка? Каква работа би могла да работи, ако се налага на всеки 3 часа да посещава яслата на детето си? Само едно леко напомняне за това, че персоналът в яслите основно е от медицински лица, щом те отказват да поемат отговорност и да се грижат за деца с хронични заболявания, какво остава за учителите в детската градина, а в училище?

Инциденти като описаните, наред с множество други, в известна степен затвърждават идеята, че дефицитът на информация представлява

определящ фактор за развитието на дискриминационни и нетолерантни образци на поведение към определени групи лица. Отразявайки собствените ми срещи с преподаватели и учители, те често изразяваха загриженост, че в техните класове присъстват ученици с хронични заболявания, за които нямат никаква информация. Нещо повече, дори не са били информирани за наличието на заболяване. Родителите на деца, които се борят с хронични заболявания, съзнателно укриват информация и не разкриват на учителите диагнозата на детето си. Допуска се поведението на родителите да е продиктувано от техен негативен опит, свързан с дискриминативно отношение към децата им.

Може да се предположи колко тежко е това бреме за родителите - да рискуват здравето и благосъстоянието на собствените си деца, за да избегнат потенциална дискриминация или отхвърляне.

Хроничните заболявания като астма, диабет и епилепсия са широко разпространени сред децата и представляват значително предизвикателство както за тях, така и за техните семейства и за образователната система. Тези заболявания изискват не само медицинска грижа, но и социална и емоционална подкрепа, за да се осигури пълноценното развитие на децата. Страдащите от тези заболявания често се чувстват различни и изолирани, което може да доведе до понижено самочувствие и затруднения в изграждането на социални връзки. Образователните институции играят ключова роля в този процес, като предоставят не само знание, но и среда за социално взаимодействие и подкрепа.

От своя опит като преподавател установих, че един от най-ефективните методи на обучение е чрез преживяване. Включването на студентите в историите на деца с хронични заболявания развива тяхната емпатия и разбиране. Тази идея за учене чрез преживяване е популяризирана от американския философ Джон Дюи. Според него преживяването е най-доброто средство за предаване и разбиране на опита, тъй като хората се формират от своите преживявания още от детска възраст.

В света на изкуствения интелект, виртуална реалност и нови технологии, преподавателите са изправени пред предизвикателството да направят обучението по-интересно и интригуващо. Една възможност за това е активното участие на студентите в процеса на учене, което прави знанията по-трайни и понятията по-разбираеми. Чрез преживяването студентите не само придобиват нови знания и умения, но и обогатяват своя социален опит и развиват емоционалната си интелигентност.

В рамките на дисциплината "Педагогическа подкрепа за деца с хронични заболявания и техните семейства" студентите създават свои собствени приказки, които представят хроничните заболявания по начин, разбираем за децата. Чрез този подход бъдещите и действащите учители могат да представят на останалите деца в класа или групата в детската градина, по ясен и разбираем начин същността на най-често срещаните хронични заболявания като диабет, астма или епилепсия. Това намалява риска от дискриминация и подкрепя децата с хронични заболявания и техните семейства. Родителите на тези деца ще се чувстват по-спокойни, когато знаят, че децата им са приети и разбрани от своите връстници.

С цел подпомагане на учителите и бъдещите педагози в тяхната работа с деца с хронични заболявания, тази книга може да се приеме и като своеобразно практическо ръководство, основано на научни проучвания и педагогически подходи. Учителите ще получат ценни инструменти и стратегии за работа с тези деца, като се стремят към създаване на инклузивна и подкрепяща учебна среда.

Една от основните цели на това помагало е да съдейства на учителите да разпознават и адресират специфичните нужди на децата с хронични заболявания. Това включва не само познаването на медицинските аспекти на тези състояния, но и разбирането на психосоциалните последици, които могат да възникнат. Например, децата с хронични заболявания често изпадат в изолация, което в голяма част от случаите води до понижено самочувствие и затруднения в социалната интеграция. Чрез използването на приказките като педагогически инструмент, учителите могат да създадат по-емпатична и подкрепяща учебна среда.

Изследвания показват, че подкрепящата и инклузивна учебна среда може значително да подобри качеството на живот на децата с хронични заболявания. Именно учителите са тези, които могат да създадат условия за активно участие на всички ученици и да насърчат към положителни социални взаимодействия.

Приказките играят ключова роля в детското развитие(и не само), като предоставят близък до тях модел за разбиране на света на сложни концепции и спомагат да се формират морални и етични ценности. Вдъхновяващите истории, включени в тази книга, са внимателно подбрани. Достъпно обясняват конкретното хронично заболяване. Това включва основни факти и информация, които помагат на децата да разберат състоянието, както и основните симптоми на заболяването. Главните герои в приказките са деца с хронични заболявания, които се сблъскват с различни предизвикателства

и ситуации, типични за тяхното състояние. Сюжетите са изградени и се разгръщат така, че да подчертаят както трудностите, така и успехите на тези деца. Всяка приказка има ясно изразена поука, която насърчава емпатия, подкрепа и разбиране сред децата.

Учителите могат да използват приказките като основа за дискусии, ролеви игри и други педагогически дейности, насочени към насърчаване на инклузивна и подкрепяща учебна среда. Някои от приложенията включват:

Четене и дискусия: Учителите могат да четат приказките в клас и да организират дискусии, в които децата да споделят своите мисли и чувства относно темите, засегнати в приказките.

Ролеви игри: Чрез ролеви игри, децата могат да се поставят на мястото на героите и да разберат по-добре техните преживявания и емоции.

Проекти и задачи: Учителите могат да задават творчески проекти, в които децата да създават свои приказки или илюстрации, свързани с темите на хроничните заболявания.

Родителите също могат да получат опора, използвайки приказките в тази книга като инструмент за подкрепа и обяснение на хроничните заболявания на своите деца. Чрез четене и обсъждане на приказките у дома, те биха могли да помогнат на своите деца да разберат по-добре себе си, както и предизвикателствата на своето състояние. Освен това, приказките могат да служат като мост за по-добра комуникация между родителите и децата, като насърчават открити и честни разговори.

Хроничните заболявания представляват значително предизвикателство както за засегнатите деца, така и за техните семейства и учители. Тази книга има за цел да вдъхнови и мотивира учителите и бъдещите педагози да се ангажират активно с темата за хроничните заболявания и тяхното въздействие върху образователния процес. Вярвам, че чрез съвместни усилия можем да създадем по-справедливо и равнопоставено бъдеще за всички деца, независимо от техните здравословни състояния и нужди, защото това, което правим днес, отеква в бъдещето.

АНИ И БЯЛАТА ФЕЯ

Алина Нейкова – ПНУП, II курс

Имало едно време едно момиченце, което било много добро. Казвало се Ани. Ани винаги поздравявала и уважавала възрастните хора, обичала своите приятели и много харесвала цветя. Често ходила със своите приятели в гората да играят на горската поляна, която била изпъстрена с прекрасни уханни цветя. Един ден децата решили да влязат навътре в гората, за да наберат малини и ягоди. От малинка на малинка, от ягодка на ягодка, стигнали до най-гъстата част на гората. Решили да се върнат обратно, за да не се изгубят. Изведнъж забелязали между дърветата и храстите огромна поляна, на която имало много красива горска къща, а покрай къщата като огледало блестяло езерце. Всички деца тръгнали към поляната, за да видят дали там има ягоди. Но щом стигнали до нея, много се учудили. Всичко било черно, нямало нито една тревичка.

- Хайде, да се махаме от тук, тук не е красиво, няма цветя, няма трева, нито пък ягоди – казал едно от децата.

Тъкмо да си тръгнат и Ани забелязала в края на поляната цвете, което било клюмнало. Затичала се към него и разбрала, че то било увяхнало, защото било жадно. Ани гребнала с шепи вода от езерото и поляла цветето. В това време от горската къща излязла една жена, цялата облечена в тъмни дрехи, с жълто намръщено лице и с груб глас извикала:

- Кой ти разреши да поливаш цветето? Тази поляна е моя и никой няма право да стъпва тук!

- Но цветето е много красиво и умираше от жажда – разтреперена продумала Ани.

- За наказание, че наруши спокойствието ми, винаги ще бъда до теб невидима. Като започнеш да играеш, ще те хващам за гърлото и трудно ще дишаш.

Уплашена, Ани попитала:

- Коя си ти?

- Аз съм Черната фея - Астме. Сега си тръгвай и запомни, че няма да те оставя на мира!

Ани и приятелите ѝ си тръгнали изплашени. На другия ден, пак се събрали и решили да си поиграят. Гонили се, подхвърляли си топка и когато им било най-весело, Ани паднала на земята, като дишала учестено. Всички деца се стреснали от случващото се и си спомнили как Черната фея заплашила тяхната приятелка. Всички избягали и се скрили по домовете си. И така, ден след ден, приятелите на Ани започнали да я отбягват и да не играят с нея. Дори започнали да я обиждат и да се държат грубо с нея. На

малкото момиче му било много тежко, че вече няма приятели и често плачело скришом.

Един ден, Ани и нейните родители, решили да отидат в гората на разходка. Както вървели по горската пътека, изведнъж, завалял силен дъжд, притъмняло. Ани и родителите ѝ започнали да се лутат в тъмното, изгубили се в гората. Дълго обикаляли между дърветата и шубраците и изведнъж видели горска поляна, над която греело ясно слънце. Бързо стигнали поляната и що да видят: цялата била обсипана с невиждани до тогава цветя, а в средата на поляната, имало кладенче. До кладенчето Ани видяла същото цвете, което растяло на поляната на Черната фея. Цветето било клюмнало. Без да се замисли, момичето гребнало с шепи вода от кладенеца и го поляло.

Изведнъж, се чул шепот и тих смях. На поляната се появила красива девойка, цялата в бяло и обгърната в светлина:

- Благодаря ти, мило дете, че спаси моето любимо цвете! Аз съм Бялата фея и помагам на добри деца като теб. Знам, че моята зла сестра – Черната фея – Астме, те е омагьосала, но аз ще разваля магията ѝ, защото ти си много добро дете.

Бялата фея се навела, откъснала любимото си цвете и казала:

- Вземи цветето и когато усетиш, че ти е трудно да дишаш, просто го помириши. Така ще надвиеш лошото, което сестра ми ти причини.

После посочила една пътечка, по която Ани и родителите ѝ, бързо се прибрали у дома.

И така, когато Ани се затруднявала да диша, вдъхвала от аромата на красивото цвете и ден след ден, усещала, че силите ѝ се връщали. След време, Черната фея била победена и Ани била здрава. Като разбрали какво се било случило на момичето, децата, които ѝ се подигравали, ѝ се извинили и отново станали приятели.

Ще попитате, коя е Черната фея? Тя е едно заболяване, което се нарича Астма.

Не се подигравайте и не обиждайте децата, които имат проблеми със здравето, а им помагайте като ги разбирате и ги приемате такива, каквито са! Те ще срещнат своята добра Бяла фея и отново ще бъдат весели и щастливи.

ПРИЯТЕЛСТВО

Андреана Христова – ПНУП, II курс

Това е история за приятелството, за това колко шарен може да бъде нашият свят...

На пръв поглед Митко беше тихо и кротко дете, което никога не създаваше проблеми в клас. Той беше по-дребен от връстниците си, с руса коса и с красиви сини очи. Нямахше много приятели...

Училищният живот беше едновременно интересен и скучен. Училището, в което учеше Митко, се намираше в центъра на града. То беше голямо и му изглеждаше, че всички деца в града, учат в неговото училище и е невъзможно да има други. Всеки ден майка му го оставяше пред училище, подаваше му нещо в ръка (нещо като малка извънземна машинка), целуваше го и потегляше с колата.

Съучениците му се чудеха каква е тази машинка, която той всяка сутрин старателно прибира в чантата си и не позволява на никой да се доближава до нея... Освен това, когато беше топло, на всички им правеше впечатление, че той ходи с дълъг ръкав. Заподозряха го, че е шпионин, пратен на тайна мисия.

Няколко деца решиха да го разобличат пред целия клас. За да измислят план как да се случи това, момчетата се събраха в тоалетната. Започнаха да си говорят, да обсъждат Митко и ситуацията. По случайност обаче Митко беше в съседната кабинка, притаил дъх, слушаше...

- Сигурен съм, че директорът му е дал устройство, с което да ни подслушва - каза едното момче.

- Ами ако е извънземен и реши да си отмъсти? - попита друго.

Това бяха само част от репликите, които Митко чу. Момчето се притесни много, студена пот изби по лицето му, ръцете му трепереха, но нито за миг не си помисли да се издаде, че е там наблизо и е чул всичко.

Още на следващия ден, момчетата започнаха да го следят. Забелязаха, че Митко плачеше всяка сутрин и буташе училищната си раница в ръцете на майка си преди да влезе в училище. Когато седна на чина си вече беше избърсал сълзите.

Денят мина спокойно и в поведението на Митко нямаше нищо подозрително, така че момчетата- детективи бързо загубиха интерес.

На следващия ден в часа на класа, класният ръководител пожела от

класа да подготвят свой разказ на тема “Моята мечта е...”. Учениците имаха два дни, в които да подготвят своите домашни.

Когато дойде денят, в който те да бъдат представени, имаше много разкази на деца, които искаха да бъдат пожарникар или полицай.

И дойде редът на Митко... Той беше притеснен, гласът му трепереше, дланите му се потяха. Момчето стисна юмрука на лявата си ръка и започна.

- Моята мечта е... да бъда дете, истинско дете.- каза Митко.

- Повечето от вас ще си кажат, каква мечта е това, но ако искам нещо много силно, то това е то. Чух някои от вас да си казват, че съм шпионин. Де да беше така... Някои от вас се чудят, защо когато е топло трябва да ходя с дълъг ръкав или защо никога не играя с вас през междучасията или в часа по физическо. Истината е, че имам една тайна и тя е толкова голяма, че моят живот и този на семейството ми трябва зависи всеки ден от нея. Имам една болест, която се нарича диабет, и ако сте чували за нея от бабите или дядовците си, ще ви изненадам, че понякога и децата страдат от нея. Машинката, която нося, показва нивата на кръвната ми захар и изпраща сигнал до моите родители, ако нещо не е в норма. На ръката си пък имам специален сензор, който никога не трябва да се сваля. Ето защо, дори когато е много горещо, нося дълги ръкави, което е доста неприятно понякога... Когато играете пък, честно казано, страшно много искам да играя и аз, но за съжаление понякога се задъхвам и ми се завива свят. Написах този разказ, не за да се оплаквам, а да помогна на всички да разберат, че всеки един от нас е уникален и ...истински супергерой, независимо дали си нисък или висок, дебел или слаб, рус или с кестенява коса.. Това са просто подробности. Между другото, дори се радвам, че не помислихте за шпионин, уви не съм. Вече знаете моята тайна и моята мечта - завърши разказа си Митко и сякаш свали товар от плещите си.

Всички бяха притихнали. Някои дори имаха сълзи в очите си. Тишината беше повече от поучителна, тя казваше всичко без думи...

Едно момиченце се изправи и започна да пляска, а след това изтича при Митко и го прегърна. По примера ѝ и останалите деца от класа я последваха и дариха съученика си с прегръдка.

След този ден училищният живот се промени, при това много. Митко вече не беше тихото и кротко дете, което стои само на чина. Той имаше много приятели, включваше се в игрите, а когато искаше да си почине всички го чакаха, защото истинските приятели правят така.

МАГИЧНИТЕ СВЕТЛИНИ – ПРИКАЗКА ЗА ТОМИ И НЕГОВИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Андриана Тарева – ПНУП, I курс

Имало едно време малко момче на име Томи. То живеело в малко селце, обгърнато от зелени поляни и гори. Томи бил изключително любопитно и игриво дете. Имало и още нещо, което го отличавало от останалите. Понякога, докато Томи бил загледан в дърветата на красивата гора, върху него се извивала вихрушка от мистериозни светлини и светкавици. Тези мигове били като извънземни космически балони, които го отнасяли за миг и после отново го пускали.

В началото това тревожело Томи и било странно както за самия него, така и за околните. Постепенно обаче момчето разбрало, че всеки път, когато светлините се появявали, то се озовавало на магични и вълнуващи места. Неговите приключения отключили любопитството на всички деца от селото. Така те често били около Томи в момента на неговото събуждане, връщането от вълшебните места. Понякога той бил объркан, сънлив, сякаш все още бил потънал в магията, но всички селски деца му помагали да разбере, че това, което се случвало с него било истинско приключение и вълшебство.

Така Томи продължавал своите пътувания, вдъхновявайки всички да вярват в чудесата и магията на света... светът му ставал по-добър, дори и когато тези странни светлини го посещавали.

ВЪЛШЕБНОТО КРАЛСТВО НА МАКСИ

Анджелика Маринова – ПНУП, II курс

Имало едно време момченце на име Макси. То живеело на вълшебно място - място, на което тялото на всяко дете било кралство, в което живеели различни мънички вълшебни същества, които помагали на децата да бъдат здрави и се борели с лошите същества, които искали да навредят на децата. Във всяко кралство имало стаи, които били пълни с енергия. Нея я използвали децата, а я доставяли пратениците на Захарта.

В тялото на Макси обаче пратениците понякога изпитвали затруднения. Те не могли да влязат в стаите, защото били заключени. Това се случвало, защото в кралството на нашия герой живеел гоблинът Гари, който обичал да прави номера и един от лошите му трикове бил именно това - да заключва вратите на стаите за енергия и да крие ключа. Магьосниците в кралството се опитвали да поправят ключалките, но гоблинът Гари поставял още и още ключалки, за които добрите вълшебни същества нямали

ключ. Това продължило докато един ден не открили вълшебния ключ, който се наричал инсулинус – с него можели да отключват ключалките на всички врати. Така пратениците на Захарта можели да бъдат победени и енергията им потушена. След откритието на ключа инсулинус, магьосниците започнали да го използват всеки път, когато гоблинът Гари заключвал стаите и енергията от пратениците на Захарта била овладявана. С помощта на вълшебния ключ Макси бил енергичен и играел заедно с другите деца, докато магьосниците се грижели за него и контролирали гоблина Гари.

ДВЕТЕ МЕЧЕТА И СТОМНАТА С МЕДЕЦ

Антония Давчева – ПНУП, II курс

Имало едно време две мечета. Те живеели в планината в малка къщичка до едно красиво езеро. Мечетата много обичали меда. Всеки ден, когато излизали навън да си поиграят изядвали по една стомна с мед. Толкова бил вкусен медът, че те не спирали да ядат докато не видят дъното на стомната. Един ден докато отново си похапвали мед, на по-малкото мече му станало много зле. Бързо двете меченца се запътили към горската лечебница. Там доктор Бухалчо прегледал мечето и му казал:

- Меченце, от днес ти не трябва да ядеш повече мед, защото той е вреден за теб. Трябва да хапваш повече зеленчуци и да идваш всеки ден в горската лечебница да вземаме от лапичката ти калинки, които ще ни помогнат да те излекуваме.

Мечето много се натъжило, защото нямало да може да си хапва от любимата храна, но неговото братче го успокоило и му казало:

- Братче мило, след като ти повече няма да можеш да си похапваш мед, аз също няма да хапвам. Ще се храня с това, с което и ти се храниш. Не се притеснявай, заедно ще се справим!

Меченцето много се зарадвало, че братчето му ще му помогне да се справи със задачата, която има от доктор Бухалчо, а именно - да не бърка в голямата стомна с мед.

И така меченцето заменило меда със зеленчуци и полезни храни, които не го карат да се чувства зле, а неговото братче му помагало и го придружавало всеки ден до горската лечебница, за да може доктор Бухалчо да взема калинки от неговата лапичка и да му казва кога и какво да си похапва.

„ЩЪРКЕЛЧЕТО ФРЕДИ“

Байрие Ерол Ибрям - Специална педагогика: Логопедия, II курс

Имало едно време щъркелче на име Фреди.
Той много обичал да помага и пази приятелите си от беди,
да лети, да играе футбол, да плува,
да кара колело, да танцува и ловува.
Понякога много се изморявал и му ставало лошо,
случвало се даже да припадне, без страх изобщо.
Всичките му приятели знаели какво да правят,
когато той припадне, че трябва да го пазят.
И винаги когато припадне след поредния дълъг ден,
Фреди започвал да трепери и оставал на студа в плен.
Като че ли се е пързалиял с пингвините на Антарктида,
можете ли да си представите тази картина?
Съмнявам се даже Фреди да е виждал сняг
и да знае какво е снежен човек, за него ще е враг.
Щъркелите винаги отлитат в края на лятото -
мама, тати, братовчедите- заедно са в ятото.
Най-добрите му приятели, които непрестанно са до него,
това са щраусът Джоузеф и ламата Рико.
Те винаги го изпращали с прикрита тъга
и широка усмивка, макар и не като дъга.
С надеждата, че ще се видят пак на пролет,
го очаквали с нетърпение да разкаже за своя полет.
Да си разкажат още щуротиите през есента и зимата,
мечтаели радостни и тримата.
Един страхотен юлски ден Фреди решил
да посети дългокракия си братовчед и при него отишъл.
За да го изненада за рождения му ден, станал
рано още преди изгрев слънце и отлетял.
Летял през гори, планини и полета,
докато пристигне прекосил няколко морета.
Любимият братовчед на Фреди много се зарадвал,
прегърнал го силно и от щастие се разплакал.
Как неусетно минал цял ден с игри, закачки и обещания,
че скоро ще се видят пак, без никакви оправдания.
Фреди бил много изморен, но трябвало да се прибира,
от къщи чак до тук толкоз път изминал.
Нямал търпение да разкаже всичко на приятелите си,
но в мига, когато ги видял се развълнувал и забравил мисълта си.
Изведнъж Фреди тръпки го побили,
затворил очи и на часа загубил сили.

Той припаднал в безсъзнание и започнал да трепери,
пак му било студено, а краката му - ледени.
Рико веднага сложил под главата му любимото бяло одеяло,
за да не се нарани и удари, това лошо би му повлияло.
А Джоузеф го обърнал на една страна,
помолил всички да бъдат тихи и до него застанал.
Изчакали търпеливо да се събуди Фреди,
който с желание и воля умората победил.
Когато отворил очи видял, че всички били там,
тогава много се зарадвал, че не е сам.
Рико и Джоузеф също били много щастливи,
прегърнали се всички и за тревогата забравили.
Те знаели, че имат най-нетърпеливия приятел на света,
който от бързане не оставял зад себе си и следа.
И пак му напомнили, че винаги ще го изслушат,
най-важното да е добре и няма от какво да се страхуват.
Фреди обещал друг път да не бърза и по-малко да се вълнува,
повече да си почива и мирно да кротува.
После разказал подробно какво е преживял,
че дълго е летял и много се е смял.
Този вълнуващ ден приключил благополучно
и всички се прибрали вкъщи чак в полунощ.
Заспали бързо и се пренесли в страната на сънищата
и там заедно били добрите приятели и тримата.

АЯ И ПРАЗНИКЪТ НА ДЪГАТА

Божана Николова - Специална педагогика, II курс

Някъде в страна отвъд дъгата, живееха щастливи джуджетата. Те бяха малко, но сплотено общество. Живееха в малки пъстроцветни къщички, които собственооръчно пребойдисваха специално за празника на дъгата. Всяко семейство избираше своите цветове дълго и се стремеше да направи най-красивата шарка. Кметът на селото - Дино, всяка година избираше нюанс на червения цвят. „Да отговаря на моя темперамент“ – казваше той. Семейството на Мира „градинарката“ избираше нюанс в зелено с пъстроцветни цветчета - у тях по стените винаги беше пролет. Съседката на Мира – Тони, все менеше цветовете, докато къщичката ѝ не придобиеше неопределен цвят. Цялото село смесваше своите цветове на специално определено за това място наречено – „Дъгонишка“. Там съхраняваха всички цветове и седмица преди празника наставаше истинско оживление, докато всяко джудже смеси правилно своя цвят.

За семейството на Ая дните за смес на цвят в Дъгонишка бяха особено важни, защото това бе един от малкото дни, в които цялото семейство беше заедно, помагайки си в задачата. Ая чакаше тазгодишния празник с нетърпение, защото тази година беше неин ред да избере цвета. Миналата година го избра Иво - по-големият ѝ брат, а по-миналата Тина - като най-голяма, тя избираше първа. Ая търпеливо очакваше да дойде и нейният ред. Ето че моментът бе дошъл, тя цяла година обмисля какъв да е нейният цвят и накрая реши, че ще бъде син - като облачетата, които толкова обичаше да наблюдава. От вълнение цяла нощ не беше спала. С настъпването на утрото цялото семейство се запъти към Дъгонишка. Още с влизането вътре, Ая видя, че днес своите цветове ще забъркат и няколко деца от нейния клас. Тя изтича при тях и с радост заяви, че днес е най-щастливият ѝ ден, защото ще боядисат къщичката им в нейния цвят. Смесиха дългоочакваното синьо - като облачетата на Ая и заедно с другите семейства излязоха навън и се запътиха към дома. Децата вървяха напред и си говореха нетърпеливо, обяснявайки всяко за своя цвят.

Изведнъж всички се затичаха напред, Ая и тя тичаше с тях, но не след дълго усети стягаща болка в гърдите. Не можеше да си поеме дъх. Колкото и да се опитваше да продължи да тича с тях, не се получаваше. Изведнъж всички деца бяха спрели своя бяг и се върнаха при Ая с притеснени очи. Едно подаваше вода на Ая, друго я водеше да поседне някъде, а тя се засрами и не смееше да ги погледне. Беше се показала слаба. Майката на Ая изтича бързо до децата и извади шишенце с „полезен въздух“, който веднага помогна на Ая да задиша по-добре.

- Не се тревожи Ая - казваше ѝ джудженцето Гери, което седеше най-близо до нея.

- И моята сестра, понякога има нужда от полезния въздух, това не те прави по-малко добър приятел. Сега заедно ще дойдем и всички ще ти помогнем да боядисаш мечтаната синя къщичка, защото приятелите са за това, да приемат своите различия и да си помагат. Всички знаем, че приятел в нужда се познава!

СЪНЯТ НА ПРИНЦЕСА АНАБЕЛ

Боряна Терзиева – ПНУП, II курс

Имало едно време в едно далечно Кралство една принцеса на име Анабел. Красотата ѝ била неземна, а ведрият ѝ дух - несломим. Принцесата била безгрижно, игриво и много щастливо дете. Тя била толкова харизматична, закачлива, шеговита и палава, че никой не можел да устои на положителният ѝ заряд и енергия. Принцесата била много енергична, и никой не можел да я укроти. Най редовно тичала из градините на двореца и неговите коридори. Обичала цветята в градините и много често правела букети от тях за майка си. Докато един ден не се разболяла тежко и продължително...

След дългото лечение на кралския лекар, тя не успяла да се възстанови напълно. Кашлицата и хриповете ѝ продължавали да огласят цялото Кралство. Станала ленива и безжизнена, уморявала се много бързо. Принцеса Анабел вече не тичала и не играела, както преди. Тя дишала затруднено и стягането и свиренето в гърдите ѝ я карало да не се чувства добре.

Родителите ѝ повикали всички лечители, билкари и церители от всички Кралства, за да помогнат на принцесата. Някои от тях казвали, че състоянието ѝ се дължи на цветята в двореца; други, че това ще отmine с времето; трети, че болестта ѝ е неизлечима, а четвърти се опитвали да я излекуват с билки и лекарства. Понякога след лечението им симптомите на Анабел изчезвали и с дни не се появявали, а друг път спонтанно се появявали отново. Понякога се влошавала и това много плашело лечителите и родителите ѝ. Но никой от тях не могъл да помогне на принцесата. Това много притеснявало краля и кралицата, а месеците се изнизвали неусетно. Кралят наредил да изкоренят всички растения в двореца. В градините на кралството вече нямало цъфтящи цветя, прислугата чистела денонощно двореца, където живеела Анабел.

Постепенно малкото момиченце съвсем се променило. Вече не било безгрижно, смело и усмихнато. Започнало да таи в себе си емоциите си, не изразявало радостта си, не можело да покаже болката, мъката и тъгата си, защото не искало да притеснява родителите си, тъй като много ги обичало. Малката принцеса не оставала и за миг сама, но въпреки това се чувствала много самотна. Тревожните родители не осъзнавали, колко нещастна се чувствала тяхната дъщеря. Те не предполагали колко тъжна и самотна била принцесата. Тя не се чувствала сама, само тогава, когато четяла и затова го

правела по цял ден. Четяла за герои със свръхсили, приказни феи и елфи. Анабел се пренасяла в безбройните вълшебства на книгите и забравяла за всичко, което я заобикаля. Само така се чувствала себе си.

Един ден след поредната прочетена книга, започнала да търси следващо четиво, но не намирала книга, която да не е прочела. В дълго препускане из кралската библиотека се натъкнала на една книга, която не била виждала до сега. В момента, в който я взела от рафта се отворила тайна врата. Анабел била озадачена и любопитството се пробудило в нея. Тя се запътила към тайната врата, която водела към зелена поляна. Принцесата преминала през вратата, а в отсрещната страна ѝ се сторил цял един нов свят, фантастичен свят, като от книгите, които четяла. И това било точно така. Момиченцето се оглеждало в захлас и не можело да повярва какво се случва. Питало се - „Истина ли е това?“. На среща ѝ се ширела една безкрайно зелена поляна, а в края на поляната се виждал водопад. Сякаш това било най-величественото чудо на природата, което е виждала някога. Анабел не спирала да върви и да се любува на приказното място, на което се озовала. Стигнала до едно дърво, което се намирало близо до водопада на края на поляната. Анабел, уморена и жадна, отпила от коритото на реката, в което се спущала бурната и шумяща кристална вода на водопада. След като отпила се почувствала необичайно. Сякаш нещо в нея се променило. Усетила порив на спокойствие. Вече не чувствала силна болка и тежест в гърдите си. Анабел имала усещането, че се е излекувала от вълшебната вода на водопада. Започнала да тича, да скача, да танцува от радост. Чувствала се свободна и щастлива, вече не се възприемала за болна. Почувствала толкова много емоции едновременно, които била забравила, че някога бе изпитвала. Усещала се свободна и безгрижна, както преди. Изведнъж чула силен шум, незнайно откъде, като тропот на затваряне на врата („Тряссс“), а в далечината се чул гласът на майка ѝ, която викала името ѝ. В този момент Анабел отворила очи и разбрала, че всичко това било един незабравим прекрасен сън.

Сънувала...Но как е възможно да бъде толкова реалистично всичко, което ѝ се бе случило, питала се тя. Анабел се затичала към майка си и я прегърнала толкова силно, че Кралицата останала без дъх. Приятно изненадана от жизнеността на детето си, Кралицата щастлива я притеглила в обятията си.

Този сън припомнил на Анабел колко щастлива може да бъде, ако не се възприема като болна. Тя осъзнала, колко много се е променила след като се разболяла. Страхът, който изпитвала, когато тичала и играела, както

всички останали деца на нейната възраст правели, са я карали да се чувства нещастна. Цялата обстановка в кралството допринасяла за нейното състояние и възприятие. Проумявайки това, помолила своите родители да засадят същите прелестни цветя в градина. Всичко в кралството се върнало по старо му. Анабел върнала бодрия си дух. Тя разбрала, че се е предала на болестта. Възприемайки се за болна, това я е спирало да прави нещата, които обичала и които я правели щастлива. Принцеса Анабел научила, че няма как да се излекува, но има избор, как да се възприема и този избор е неин.

СЕМЕЙНАТА ПЕКАРНА

Венелина Гаджева - Специална педагогика, IV курс

В малко градче на брега на морето, живеело семейство, което било познато на всички, не защото било заможно, а защото от дълги години притежавало най-добрата пекарна в цялата област. Пекарната била наследство от родителите на татко Джон, а те пък я били наследили от техните родители. И така вече повече от 100 години всяка сутрин градчето се събуждало от аромата на прясно изпечени кроасани, бисквити, аромат на ванилия и още безброй много лакомства, които като магнит привличали малки и големи още от ранни зори. Било традиция в градчето, всички, които отиват сутрин на работа да посещават пекарната за кафе и прясно изпечен кроасан - едни били с малини, други с шоколад, трети с крем, но какъвто и да е бил пълнежът, кроасаните били чудно вкусни, както впрочем и всичко останало в пекарната.

Тъй като това бил бизнес с традиции, за семейството на Джон не представлявало никаква трудност да започват работа толкова рано. Цялото семейство участвало в работния процес, чак до вечерта, когато и последният клиент за деня се сдобие с десерт за вечерята. Не е имало празник, повод или ден, в който и мало и голямо да не посети пекарната, за да се наслади на великолепните сладкиши, бонбони, близалки, кремове, торти и безброй други вкусоти. Това бил смисълът на живота на семейството на Джон. Пекарната била всичко, което те имали. През целия си живот Джон и жена му не били работили нищо друго, освен в пекарната. Така били и неговите родители, и техните също. В семейството на Джон никой никога не си е представял, че би могъл да се занимава с нещо друго освен с приготвяне на сладкиши.

Докато Джон бил малко момче, неговата баба го посветила в тайната на сладкарството. Той растял и знаел, че това е неговият път и когато станал достатъчно голям и поел пекарната в свои ръце знаел, че сладкарството е любов за цял живот. Отново в пекарната срещнал сродната си душа Мери, която също като всички останали хора в градчето обожавала аромата на прясно изпечени сладкиши. Тогава Джон разбрал, че освен пекарната, на света има и друга голяма любов - Мери, която го дарила с още по-голяма любов - две прекрасни деца.

Животът в градчето течал бавно и еднообразно. В малко и спокойно градче като това хората се познавали. Децата на Джон растели и съвсем естествено започнали да се влюбват в сладкарския занаят. От много малки те били посветени в тайната за приготвяне на най-вкусните сладкиши, освен това като всички деца, те просто ги обожавали. На практика от училище децата веднага отивали в пекарната и с удоволствие се захващали за работата. Най-любимото им занимание било да облизват бъркалките на миксера след като майка им приготвяла сместа за кекс по авторска рецепта. Толкова бил вкусен и ароматен, че дори бабата на Джон, която била известна в градчето със своя кекс, я признала за по-добра. Цялото семейство на Джон било обичано от всички в градчето. Съучениците на сина на Джон, Инсо, много обичали, когато той им носел пакет топли кроасани рано сутрин. Освен тях и всички котки от квартала вървели след него до училище, макар че къде се е чуло и видяло котка да яде кроасан.

Един ден Инсо и Леа, децата на Джон, вървели към училище. Леа забелязала, че Инсо започнал да се изморява. Много често през следващата седмица започнал да изпитва силна жажда, умора, силно чувство на глад, докато един ден не изпаднал в такова състояние, в което започнал да трепери и да го облива студена пот. Децата в класа много се изплашили, защото до този момент никой от тях не бе виждал подобно състояние. Точно в този момент той бил в час при най-любимата си учителка- госпожа Франи. За щастие тя била много добре запозната с това, което се случвало с Инсо. Веднага се обадила на майка му и Инсо бил откаран при семейния лекар, който след извършване на необходимите изследвания, съобщил на Инсо какво всъщност му се е случило.

- Инсо, ти имаш диабет.- казал лекарят.

- Какво е това диабет? – попитал Инсо

- Диабетът, Инсо, е заболяване, което ще бъде винаги с теб..., но ти не се плаши. Важно е да знаеш, че не бива да се страхуваш и за да се чувстваш добре, е необходимо да спазваш определена диета и всичко ще е наред.

- Чудесно! Значи, ще бъда на диета със сладкиши от нашата пекарна!

- Не, Инсо! Отгук нататък ще трябва да ограничиш сладкишите от пекарната, да хапваш повече зеленчуци и да избягваш сладките неща. – казал лекарят.

Инсо се натъжил, че повече няма да може да си похапва от любимите сладкиши. И така, всички традиции в семейството сякаш в един миг изчезнали. Най-доброто, което можело да прави семейството, всичко което през последните сто години в рода на Инсо е било начин на живот и ежедневие, сега сякаш рухва. Инсо не разбираше колко е сериозно положението, но едва ли трябваше и да разбира. Джон и Мери знаеха, че всичко в живота им се променя - безсънни нощи, непрекъснат контрол и измерване на кръвната захар...Как щеше Инсо да ходи на екскурзии, как трябваше да се храни, как щеше да живее отгук нататък?... Щеше да има безброй посещения при лекаря. Те знаеха, че това е краят на пекарната. Всички техни редовни клиенти също знаеха, че това място никога няма да бъде същото. Някои от тях предричаха, че Джон ще затвори пекарната и тъй като в града нямаше много възможности, навярно щяха да го напуснат.

Но в очите на Инсо не се прочете страх. Неговите приятели бяха информирани от госпожа Франи, как да помагат на Инсо, ако това отново се повтори.

Джон не мигна вечерта, не мигна и през следващата нощ. Трябваше да измисли решение на проблема, но как? Как щеше да се справи с това? И изведнъж го озари блестяща идея. Ще направя щанд със сладкиши, подходящи за деца и хора като Инсо. Дълги дни и нощи той изучаваше рецепти, продукти, приготвяше различни видове сладкиши, бъркаше неуморно до сутринта. Рожденият ден на Инсо приближаваше. И точно тогава, Леа и другите деца отведоха Инсо в пекарната. Там Мери бе украсила всичко с балони, Инсо забеляза голяма нова витрина пълна с лакомства. Тя бе предназначена за него. Инсо откри, че нищо не е изгубено, че все пак може да похапва от вкусотийките на семейството. Интересното беше, че пекарната се сдоби с нови клиенти, които бяха в същото положение като Инсо.

СВЕТУЛКАТА НА АНГ

Вероника Атанасова Иванова – ПНУП, II курс

Тази история е за едно малко момче на име Анг. Анг бил обикновено дете с необикновени сили. Обичал да тича, да скача, да се смее и да щурее, както всички деца. Живеел в китно село близо до приказна гора.

Бил прекрасен ден! Анг играел с приятели си в гората. Изведнъж погледът му станал различен, очите студени и неразбиращи. Вече не можел да стои на краката си и паднал на земята. Тялото му се движело в различни посоки. В един миг дори дъхът му спрял. Децата не разбирали какво става. Всички били изплашени, започнали да бягат в различни посоки и да викат за помощ, но нямало кой да ги чуе.

В този миг зад храстите се чул шум. „Кой ли е това?“ – запитали се те. Една мъничка светулка, задъхано бързала към тях. Тя не била обикновена светулка, а пазител на тайна, която децата трябвало да научат веднага.

- Успокойте се, мили деца! – рекла им тя. - Имам нужда от вашата помощ. Днес дойдох тук, за да ви споделя една голяма тайна. Вашият приятел Анг има необикновени сили. Той владее стихията на въздуха. Затова може да задържи дъха си за по-дълго от всички нас. Той има важна мисия – да помага на хора, изпаднали в беда. Със силата на мисълта си той може да отиде навсякъде по света. Не се плашете! Той съвсем скоро ще се върне. Децата, с любопитство, попитали:

- А ние може ли да отидем с него?

- Не! – отговорила им светулката. Вие имате важна мисия тук. Трябва да стоите близо до Анг докато отвори очи. Нека един от Вас седне на земята, за да може той да сложи главата си в скута му. Така ще усеща, че сте близо до него. И не забравяйте да му кажете, че го чакате с нетърпение. Когато отвори очи, разкажете му за мен. Нека знае, че и аз винаги ще съм до него, за да му нося надежда и да осветявам всяка пътека. - каза това и изчезна като в сън.

В този миг Анг пое дълбоко въздух, погледна приятелите си, които стояха до него като стражи, усмихна се и каза:

-Благодаря, че ви има!

И това беше началото на един труден път. Случваше се отново и отново, съзнанието му отлиташе и се връщаше, спасяваше светове, притаил дъх, а когато отвореше очи, приятелите му бяха там.

Децата вече знаеха – те също имаха мисия и ставаха герои заедно с Анг, всеки път щом той си поеме дъх!

ЖАБКИТЕ В ЕЗЕРОТО

Вяра Шидерова – ПНУП, II курс

В едно голямо и красиво езеро живеели група жабки, които много обичали да скачат и да се забавляват. Всеки ден си правили състезания и измервали коя жабка ще скочи най-далеч. Сред жабките имало една на име Кики. Тя също участвала в състезанията, но скоковете я затруднявали и много бързо се задъхвала и изморявала.

Кики се чувствала самотна, защото останалите жабки започнали да странят от нея, понеже не можела да скача като тях. В един дъждовен ден, когато жабките се подготвяли за ново състезание, се случило нещо необичайно. Водата в езерото се надигнала и затрупала бреговете. Жабките се оказали в опасност, защото не могли да изплуват и да стигнат до сушата. Тогава Кики видяла, че всички жабки се нуждаели от помощ и се притекла да ги спаси. Тя скочила във водата и започнала да пренася всяко животно към сушата. Задъхвала се след всеки скок, но въпреки това не се предавала.

Следвайки Кики, другите жабки също се включили усилено и всички заедно се борили срещу природната стихия. С общата им сила и умения, жабките успели да се спасят и да пренесат всички животни в опасност до сушата.

Въпреки своите затруднения, Кики се преборила с бурята и спасила всички жабки в езерото. Тя се превърнала в героиня на езерото. От този ден нататък жабките спрели да странят от Кики и научили, че въпреки различията си, всяка жабка заслужава уважение и признание. Разбрали, че толерантността и добротата са най-важните качества, които една жабка трябва да притежава.

ПРИНЦЕСА МОЛИ И ФЕЯТА С ВЪЛШЕБНАТА ОТВАРА

Габриела Пенчева – ПНУП, II курс

Имало едно време едно приказно кралство. В него живеели щастливо кралят, кралицата и тяхната дъщеря. Годините минали в радост и спокойствие. В кралството живеели всякакви чудати човечета и същества. Принцеса Моли била щастлива и играла на воля из кралството със своите

приятели. Често там някои от децата имали фея за другарче. Принцеса Моли нямала своя фея и затова била тъжна. Феите идвали при децата когато някое от тях изпаднело в беда и имало нужда от помощта им.

Не щеш ли обаче, точно преди да тръгне на училище, принцесата започнала да се чувства отпаднала и често ѝ се налагало да лежи. Започнала да чувства жажда и често пиела много вода. Времето минавало, а принцесата се чувствала изморена и не можела да бяга на воля със своите приятели. Слушала ги от прозореца на замъка как бягат и играят долу и се натъжавала още повече. Скоро започвала новата учебна година и тя искала да бъде същото здраво и щастливо момиче, което била до сега. Тръгнал баща ѝ да търси лек и да пита от къща на къща как може да излекува момиченцето си. Напразно... Никой не можел да помогне на принцеса Моли. Колкото по-често се случвало принцесата да се чувства отпаднала, толкова по-често плачела и била тъжна.

Един ден принцесата избягала от замъка. Плачейки, тичала накъдето ѝ видят очите. Попаднала във вълшебната гора. Видяла един къпинов храст и поискала да си откъсне, но къпините били на високо. Тогава чула някой да говори от храстите:

- Здравей, принцесо Моли. Аз съм Тони – казала една малка фея. Принцесата се изплашила и тръгнала обратно, но била любопитна да види кой ѝ говори от храста и се върнала.

Малката фея била с розова рокля, златисти крила, които блестели на слънцето, и с кристално сини очи. Разказала ѝ, че другите феи не желаят да играят с нея, защото тя имала много развито обоняние и надувала неприятностите. Винаги спирала игрите им, когато усещала, че има опасност наоколо. Обаче останалите горски феи не разбирали това и смятали, че малката фея просто разваля игрите им.

Говорили си дълго и Тони казала на принцеса Моли, че може да ѝ помогне, за да не се чувства толкова изморена. Обяснила ѝ, че тя също като нея е преминала през това и знае какво трябва да направи. За целта принцесата трябвало да си убоде пръста на къпиновия храст и да даде на феята да помирише капката кръв, която е излязла от пръста ѝ. Помирисала Тоби капката и казала на принцесата, че има нужда от магическа отвара. Малката фея разяснила на принцесата, че е важно всеки ден да приема от вълшебната отвара, с помощта на една вълшебна малка игличка. Принцеса Моли се замислила известно време и попитала Тоби:

- А аз как да разбера колко от магическата отвара да вземам, като само ти можеш да ми кажеш от колко течност се нуждая? Ти можеш ли да дойдеш с мен в кралството и да ми бъдеш приятелка?

- Да, мога да дойда.- отговорила с усмивка на уста Тоби. Зарадвала се, че и тя най- после ще има приятелка и ще бъде полезна.

Малката розова фея и принцеса Моли се върнали в кралството. Кралят и кралицата били толкова разтревожени, че принцесата е изчезнала и не могат да я намерят, че като я видели, въздъхнали от облекчение. Двете приятелки разказали на краля и кралицата всичко. Те били спокойни и щастливи, че се е намерил някой, който знае как може да помогне на принцесата.

Кралят решил да засади къпинови храсти из кралството, за да помогне на своята дъщеря.

Събуждала се сутрин принцесата и си убождала пръстчето на храста, за да може феята да ѝ каже колко от отварата да приеме с малката игличка. Минали няколко дни и Моли вече се чувствала както преди. Можела да играе на воля с приятелите си и била щастлива и благодарна на своята нова приятелка Тони.

Настъпила новата учебна година и принцесата тръгнала на училище, без да се притеснява. Вече била свикнала с новия си начин на живот и това не създавало притеснения в нея. Останалите деца я приемали и често играели с нея. Феята Тони също посещавала училището заедно с Моли и винаги, когато се налагало ѝ помагала. Намирала време да ходи да играе с останалите феи, а те от своя страна разбрали колко добра и необикновена е тя. Осъзнали, че феята всъщност не желае да разваля игрите им, а просто искала те да бъдат защитени от беди.

Феята останала в двореца при принцеса Моли и те станали неразделни като сестри. Спели в една стая, пеели песни през деня, а вечер преди да заспят се смеели на приключенията си.

НЕОБИКНОВЕНИЯТ МАГЪОСНИК

Даниела Тенева – НУПЧЕ, II курс

Имало едно време в едно далечно кралство - училище за магьосници. Всички те имали дълги шапки, красиви униформи и по една магическа пръчица в дясната ръка. Сред тях имало един необикновен магьосник. Той

изглеждаше точно като останалите – с добре сложена униформа и дълга шапка, и магическа пръчица в дясната ръка, но имал и друга пръчица - в лявата ръка. Хората се чудели защо има 2 пръчици и постоянно го питали:

- Защо имаш 2 магически пръчици?

А той винаги им отговарял с усмивка:

- Пръчицата в дясната ръка ми помага да правя магии, а тази в лявата- да дишам по-добре.

Този чудноват магьосник се казваше Атапол и беше в трети клас. Той не беше сред отличниците на класа и често отсъстваше от училище, защото боледуваше, но винаги помагаше на другите. Докато другите учеха няколко вида магии, той можеше да използва само един вид – лечебни. Мечтаеше си един ден да стане лекар.

Един ден в училището имаха състезание. Атапол участваше също, въпреки че изобщо не беше добър атлет и мразеше състезанията, защото постоянно губеше и му се налагаше да използва доста често лявата си пръчица, за да може да не се задъхва много.

Състезанието започна и Атапол отново беше последен. Състезанието напредваше, а той дори не беше близо до останалите. Започна да плаче. Тогава забеляза едно момченце да лежи на земята и притича при него.

- Какво стана? – попита Атапол.

- Стъпих накриво и си изкълчих глезена. Сега няма да мога да завърша състезанието. – каза момченцето и се разплака.

- Не се тревожи, аз ще ти помогна! – успокои го с равен глас Атапол и направи магия, за да излекува крака на момчето. Той не само успя да го излекува, ами го направи дори по-здрав от преди.

- Благодаря ти много! – прошепна момчето и продължи състезанието. Атапол се усмихна и също продължи лека-полека към финалната линия. Той завърши последен, но пък разбра, че момченцето, на което бе помогнал, бе спечелило състезанието.

- Ето го! – извика момченцето щом видя Атапол.- Той ми помогна, за да спечеля. Без него нямаше да успея. Дайте и на него медал!

След тези думи на победителя в състезанието, качиха Атапол на подиума до него и всички започнаха да му пляскат. Той благодари от сърце и нямаше търпение да дойдат следващите състезания, за да участва отново.

МАЛКАТА ПЛАНЕТА “БЛУ “

История 1

”Вайълет побеждава Фант-Астма“

Джеорджета Братишевски – ПНУП

Някъде във Вселената съществува една малка планета, която се нарича "Блу". Една синя река обикаля около нея и така планета Блу изглежда синя. На нея всичко е малко: дърветата, растенията, животните, птиците, всички останали същества и хората също. Те се наричат блуини. Планета Блу е много ярка, защото се върти около две слънца, правейки формата на осмица със своя завой или формата на безкрайността, както я наричат блуините. През нощта в небето блещят много разноцветни звезди и три луни, които се въртят около малката планета. Облаците също са цветни и много пухкави и имат формата на памуково цвете. Дъждът от тях също е цветен. Сега няма да повярвате, но дори хората са цветни като облаците.

Всяко семейство на планета Блу има своя собствена история. Днес ще ви разкажа историята на Вайълет от Флора. Тя е малко синьо момиче с лилава коса и червени очи. Живее в малко селце наречено „Флора“, в средата на планета Блу. Хората, които живееха в селцето Флора, се наричаха флорини. Те имаха къщи, направени от дърво, и всяка къща имаше градинка пълна с цветя. Дърветата и цветята бяха много важни за Флора, с аромата си те пречистваха въздуха и хората дишаха добре. Вайълет обожаваше цветята, градината ѝ беше много спретната и красива, така че много селяни спираха да подишат, когато минаваха, а много деца играеха край двора ѝ.

От цветния дъжд цветята блестяха и в никое друго село на синята планета не ухаеше толкова приятно и сладко колкото във Флора. Вайълет се радваше, когато вали дъжд. Набираше най-хубавите цветя за баба си Мариета, която пък живееше в съседното село. Баба Мариета беше лилава с червена коса и сини очи. Вайълет беше много щастлива, че има същите цветове като баба си, дори и да са комбинирани по различен начин, а бабата беше щастлива, че имаше внучка и обичаше цветята, които получаваше всяка неделя, когато Вайълет идваше да я посети.

Една сутрин баба Мариета чу Вайълет да плаче, държейки стрък изсъхнали цветя в ръцете си.

- Бабо, виж, цветята в градината ми изсъхнаха. Шарените облаци изчезнаха, във Флора вече не вали. Растенията, които пречистват въздуха, умират, а хората дишат тежко. Какво става, бабче? - попита разплакана Вайълет.

- Скъпа моя, много съжалявам! Мисля с какво мога да ти помогна. Моята любима внучка и Флора се нуждаят от помощ. - каза натъжена бабата и затвори очи, за да помисли. Винаги го правеше, когато искаше да намери отговор. След миг възкликна:

- Намерих го! Да отидем и да потърсим помощ. Познавам един добър магьосник, мой стар приятел. Казва се Ред. Той знае отговорите на всички въпроси, защото те се появяват в сънищата му.

Речено-сторено. Баба Мариета и Вайълет тръгнаха по пътя към гората. Червеният магьосник Ред живееше в една от най-високите планини. След един ден и една нощ бабата и внучката пристигнаха пред вратите на магьосника. Портите магически се отвориха и пред тях се появи магьосникът Ред. Той имаше червена кожа и сини очи, брадата и косата му бяха многоцветни. Вайълет го погледна учудено, тя никога не бе виждала многоцветна коса, защото обикновено флорините имаха само един цвят на косата. Магьосникът държеше един скипър в ръката си, а върху него лежеше свита синя змия. Вайълет не се уплаши, защото змията беше синя - също като нея, и се усмихна, но след като си спомни за изсъхналите цветя, тя се натъжи и помоли магьосникът да ѝ помогне.

- Знам какво става с Флора - каза магьосникът, галейки змията на скипъра си. - В сънищата си виждам всички отговори и всички нужди, които тревожат хората. Скъпа приятелко, Мариета и мила Вайълет, ще ви трябва много смелост, Флора е в беда! Върху нея вали невидим дъжд от невидимия облак, наречен "Фант-Астма". Той няма цвят, а дъждът му е безцветен и кисел като отрова и кара всички растения да изсъхват. Трябва да прогоним този ужасен облак!

- Но как, магьоснико Ред? Ако дори не можем да го видим, как да го прогоним?! -казва уплашена Вайълет.

- Хм! - въздъхна магьосникът - Трябва да спя, за да сънувам и в съня си ще разбера как да се отървем от призрачния облак.

Така и направи. Магьосникът заспа за миг и докато спеше синята змия, навита на скипъра, отвори очите си с яркочервен цвят.

- Кой си ти? - любопитно попита Вайълет.

- Ссссаетон, змея на Асклепий - Бог на медицината. Аз защитавам съня на магьосника - след това тя затвори очи, тъй като магьосникът се събуди. Ред, магьосникът, възкликна:

- Имам отговора! Само вятърът наречен °Аерозол° може да премахне облака Фант-Астма**.

И тогава той вдигна скипъра и го удари в земята, където магически се появи малък флакон.

- Трябва да намерим вятъра, за да съберем дъха му в този магически флакон. Ще дойда с вас, за да ви помогна да намерите вятъра Аерозол.

- Но как да намерим вятър? Той може да бъде навсякъде по цялата планета Блу, в най-високите планини или в най-широките морета - каза Вайълет.

- Не се притеснявай, щом сте намерили мен, заедно ще открием и Аерозол - прошепна магьосникът и отново вдигна скиптъра си. Когато го удари в земята, изхвърчаха искри и змията, която се беше навила на него, внезапно полетя във въздуха и се превърна в огромен син дракон с червени очи като огън и ярко лилави шипове на гърба. Вайълет не се страхуваше и този път. В крайна сметка драконът Саeton имаше същите като нейните цветове. Възхищението им беше голямо, драконът покани всички да се качат на гърба му и след това издиша огнена струя във въздуха и извика:

- Хайде, да летим, за да хванем вятъра!

Драконът отвори огромните си криле и преди да успеят да си кажат "Леле", те вече летяха над планината. Къщата на магьосника вече не се виждаше, те летяха над Флора, над селата и градовете, над моретата и страните.

- Бабо, колко е хубаво да летиш, никога не бях виждала Синята планета от високо, толкова е цветна - възкликна Вайълет. Само Флора се появи посивяла и момичето отново се натъжи. Баба ѝ се държеше здраво за дракона с ръце и крака и каза:

- О, мило мое момиче, кой би си помислил, че на моята възраст ще летя на дракон! Значи всичко е възможно, ще спасим Флора, ще видиш! - Магьосникът се усмихна под цветния си мустак...

Изведнъж Саeton се спусна над една планина... имаше свистене на вятър, изглеждаше, че свири мелодия... Вятърът спеше във вихрушка.

- Това е Аерозол - тихо прошепна магьосникът.

- Той спи, внимавайте да не го събудим, иначе ще отлети в долината и ще изчезне! - Магьосникът бавно се приближи до вихъра, напълни магическия флакон с дъха му и полетяха на раменете на дракона към Флора. Когато пристигнаха, почти всички цветя в градините бяха изсъхнали, дори дърветата и хората губеха цвета си. Децата вече не играеха по улиците, флорините се бяха затворили в къщите си. Дори птиците бяха спрели да пеят. От къщите им се чуваше само кашлица, защото изсъхналите и безцветни цветя вече не пречистваха въздуха и предизвикваха алергии. Вайълет също кашляше и вече почти не можеше да диша.

- Бабче, не мога да дишам - каза тя докато лицето и бавно избледняваше.

Баба Мариета също дишаше тежко. Магьосникът отвори флакона и каза:

- Бързо! Вдишайте дъха на вятъра и след това издишайте силно към небето.

Вайълет взе вълшебния флакон и вдъхна дъха на вятъра, след това с цялата си сила издиша към небето. Когато издиша, дъхът на Аерозол ставаше все по-голям и по-голям, образувайки вихър в небето. Тя улови призрачния облак Фант-Астма и го отнесе далеч през морета и земи, където не живееше никой.

Изведнъж на небето се появиха отново цветни облаци и започна да вали шарен блестящ дъжд, невидан досега. Всички цветя и други изсъхнали растения в градините на Флора сякаш с магия се съживиха и възвърнаха цветовете си, а въздухът наоколо отново беше чист и свеж. Флорините вдишаха дълбоко и спряха да кашлят.

Не всички разбраха какво се е случило с цветята и кой е спасил селото им, но имаше слухове, че са видели малко момиченце да лети на гърба на дракон и че тя духнала в небето толкова силно, че успяла да прогони призрачния облак. Други говореха за добър магьосник, който успял да улови вятъра във вълшебен флакон, и за баба, която помогнала на внучката си да овладее облака Фант-астма...

Но ние знаем каква е истината ... или може би не?

МЕЧЕТО ЕМО И ПЧЕЛИЧКАТА МАЯ

Джорджия Куртева – ПНУП, II курс

В едно малко китно селце не далеч от тук живеело мечето Емо със своето семейство. То било ниско на ръст, едричко, с гъста и много мека на допир козина. Няма по-добро, усмихнато и честно мече от него. Наближавало пролетното състезание, в което участвали всички малки мечета от селцето. Те трябвало да покажат на какво са се научили до сега-как бягат, плуват, ловят риба и събират мед от кошерите на пчелите.

Емо всеки ден ставал рано призори докато всички още спят и тренирал много упорито. Но другите мечета все му се смеели, че бързо се изморявал и бил много бавен. Все му повтаряли, че няма никакъв шанс да спечели състезанието.

Една вечер мама Меца отишла при Емо и му рекла:

- Няма от какво да се страхуваш детето ми, ти с всеки изминал ден ставаш все по-добър и по-добър от предишния! Аз вярвам в теб, ти си много специален. Хайде, сега заспивай, трябва да събираш сили за утрешния ден! Като чул милите думи на майка си, Емо заспа с най-широката усмивка на лицето. Вече знаел, че някой вярва в него и нямало какво да го спре.

Настъпил и денят на пролетното състезание. Цялото село се е събрало в трепет и очакване да разбере кой ще е новият победител. В първи кръг мечетата трябвало да ловят риба. Емо влезнал във водата да плува. Тъкмо да хване рибката... Но вече доста се е поизморил, не му достигал въздух и хоп тя му избягала. Емо не се отказал. Във втори кръг трябвало да съберат колкото могат повече медец и да успеят да избягат от пчелите невредими. Дошъл редът на Емо. Той се покатерил на най-високото дърво при кошера с най-много медец в гората. На това място никой друг досега не беше ходил. Започнал да пълни своята кошничка и не след дълго пчелите го видели и в миг се събрали. Емо уплашен побягнал колкото може по-бързо. Бягал и бягал, но крачетата му започнали да отслабват, не му достигал въздух и се скрил в най-близкото храстче. Изведнъж пред него се появила пчеличката Мая.

- Здравей, аз съм Мая! - казала тя. - Защо си тръгна толкова бързо от нашия кошер, та ти едва беше дошъл.

Емо изненадан отвърнал:

- Здравей Мая, аз съм мечето Емо. Уплаших се, защото си помислих, че ще ме подгоните да ме жилите като ме видите, че вземам от вашия медец.

Мая с усмивка му казала:

- Нямаше да те подгоним мечо, та ние не сме имали гости от много дълги години. А защо ти е нашият медец?

Емо с въздишка отвърнал:

- Трябва ми, за да спечеля пролетното състезание и да покажа на всички, въпреки че бързо се изморявам, че съм достоен да стана победител.

Мая бързо излетяла към кошера, казала на всички за състезанието, в което участва нейният нов приятел. На мига всички се втурнали да му помагат. За минути напълнили кошничката с медец. Преди мечето да си тръгне Мая му подарила вълшебен мед, от който да отпива всеки път, когато усети, че силите не му достигат да бяга и започне да се задъхва.

Така Емо се върнал с най-много събран мед от всички без помен от ужилване. Освен че беше спечелил пролетното състезание, той намери нов приятел за игри. И показва на всички мечета, които му се подиграват, че с много труд, постоянство и верни другари никой не може да те победи.

ВЪЛШЕБНОТО ДЪРВО

Димитрийка Кюстендилова – ПНУП, I курс

Слънцето огряваше дървото в градината, вятърът нежно се провираше между клоните му, а листата шепнеха:

- „Пожелай си нещо! Пожелай си нещо!“

Това беше вълшебно дърво. Всеки път, когато някой застанеше под него и си пожелаеше нещо, желанието му се сбъдваше.

В къщата до дървото живееше малката Ема с родителите си и двете си по-големи братчета. Тя беше много умно, красиво и специално дете. С коси, жълти като слънцето, с очи сини като океана. Един ден, докато тичаше из поляната с братята си, усети как въздухът не ѝ стига и започна да кашля толкова много, че се почувства като птичка в клетка. Децата много се уплашиха и се втурнаха да викат майка си.

Тя бързо дотича да помогне на горкото момиче. Ема се разплака и я попита какво е това в гърдите ѝ и защо не спира. Майката обясни на децата, че Ема е омагьосана и има палаво духче в гърдите си и когато започне да тича много, когато помирише цъфналите цветя на поляната, духчето идвало на гости и затруднявало дишането ѝ. Тя толкова се разстрои от разказа на майка си, че избяга и се сгуши сама до вълшебното дърво и заплака. Листата зашепнаха:

- Пожелай си нещо! Пожелай си нещо! Защо плачеш, мило момиче?

- Защото съм омагьосана и имам палаво духче в гърдите си, което краде дъха ми. Не мога да тичам с децата, не мога да мириша цветята, не мога да съм обикновено момиче! – викаше Ема и ридаше неутешимо.

Момичето знаеше, че трябва да бъде силно и смело, именно защото беше необикновено, за да се научи да укротява крадеца на дъх в себе си, който се опитваше да я победи. Затова избърса сълзите си и стана.

- Пожелай си нещо! Пожелай си нещо! - прошепнаха отново листата.

- Пожелавам си да намеря магическа отвара, която да ме излекува и да съм нормално момиче като останалите деца!

Още щом изричаше думите си, се появи фея вълшебница, която даде вълшебна отвара на Ема. Тя щеше да ѝ помогне да изкара духчето от гърдите си. Феята я предупреди, че винаги, когато го усети да вилнее в нея, да пръсне от вълшебната отвара в устата си и то щяло да изчезне.

И така, с вълшебната отвара от феята вълшебница и с подкрепата на семейството си, които ѝ помагали и били до нея, Ема се научи да укротява палавото духче, което носела в гърдите си. Тя продължи да играе и да се забавлява с братята и приятелите си, но не изпускате от поглед и магията в себе си.

Историята на Ема се превърнала в приказка за смелостта и силата на любовта. Тя показва на всички, че дори изправяйки се пред трудности, които ни се струват непреодолими, можем да намерим сила и магия в себе си, за да се справим с всяко предизвикателство. И с това, духът на Ема блестял по-ярко от всякога, вдъхновявайки всички, които я познават да видят света през очите на сърцата си!

МАЛКАТА ЕСТМЕ И ЗМЕЯТ

Елена Стефанова – НУПЧЕ, II курс

Живели някога, много отдавна, в малко селце, сгушено в гората, една жена и нейната дъщеря Естме. Всички обичали малката Естме. Тя била най-доброто дете в селцето- най-милото, най-състрадателното и най-искреното, но още от раждането си страдала от неизлечима болест. Естме не можела да тича и да играе както другите деца. Тя се уморявала бързо, не ѝ достигал въздух и започвала да изпитва болка в гърдите, но въпреки това Естме била много щастливо дете. Тя не се ядосвала, че не може да тича и да рита топка с другите деца от селцето или да гони пеперуди на близката поляна. Затова пък помагала на майка си да сади цветя в градината, да хвърля зрънца пшеница на пиленцата, които си отглеждали в двора, и да събира яйчицата им.

Живели си те мирно, тихо и сговорно. Имало един точно определен ден в годината, по-различен от ежедневието им. В този ден се появявал страховит, огнедишащ змей с големи остри зъби и силно извити нокти, с много дълга опашка и рога. Така било от край време, идвал той в селото и взимал по едно дете. Всички хора били толкова ужасени от него, че се страхували да подемат нещо, за да спрат набезите му.

Дошъл най-страшният ден в годината и змеят се появил. Естме и нейната майка се сгушили в къщурката си и чакали това да отминне. Ненадейно един от селяните излязъл пред страховития звяр и заявил:

- Повече няма да ти позволим да вземеш ни едно дете от селото! - Смело се изправил момъкът, а змеят много се ядосал.

- Ще се върна точно след три дни и ако няма нито едно дете, което да взема със себе си, ще изпепеля с огнения си дъх всички къщи в селото - казал Змеят и отлетял.

Събрали се всички в селото, за да намерят начин да го победят. Два дни мислили, мислили и накрая решили да изкопаят дълбок трап, да примамят звяра и той да падне вътре сразен. Естме слушала внимателно заговорите на хората от селото и силно се надявала плана им да успее, но имало нещо, което я тревожило... Ами ако змеят успее да избълва огън от голямата си паст, преди да успеят да го сразят? Тя била решена да намери начин да загаси огъня, ако се наложи.

Дълбоко в гората живеела магьосница. Преди време малката Естме научила за нея от своята майка. Знаела също, че магьосницата не е зла, но предпочитала да живее в усамотение. Естме обаче нямала избор и тръгнала да я помоли за помощ. Когато стигнала до къщичката, магьосницата вече я очаквала. Освен това знаела за какво момичето е дошло при нея и веднага ѝ подала едно шишенце с вода.

- Водата в това шишенце е вълшебна. Когато го отвориш, цяла река ще изтече от него и ще може да загаси и най-големия пожар - казала магьосницата и ѝ подала вълшебната вода.

- Благодаря за добрината.- казала зарадвано Естме на магьосницата и се приготвила да тръгва.

За жалост времето до третия ден изтичало. Малката девойка започнала да се пита дали ще стигне до селото си навреме. Та тя не можела да тича толкова бързо и толкова дълго време. Знаела, че нейната болест не го позволява. Магьосницата усетила нейната тревога, подала на Естме още едно шишенце, този път пълно с лековит въздух и я посъветвала:

- Тичай колкото можеш по-бързо и ако почувстваш признаци на заболяването си, вдишай лековития въздух! Той ще ти помогне.

Така нашата малка Естме се втурнала, колкото може по-бързо, обратно да спасява селцето. Тичала ли, тичала с всички сили, докато в един момент не усетила, че силите я напускат. Появил се задухът и болката в гърдите. Било време да отвори и вдиша лековития въздух от шишенцето на магьосницата. Веднага усетила облекчение и с нови сили поела по пътя си. Когато стигнала до селото видяла, че звярът бил вече сразен, но къщите

били обхванати в пламъци от последния му огнен дъх. Тя моментално извадила шишенцето с вълшебната вода, отворила го и от там се изляла цяла река. Толкова бързо водата от шишенцето на магьосницата потушила огъня, че почти нямало изгорели къщи в селото.

Всички хора били много щастливи, че се отървали от страховития змей и безкрайно благодарни на малката Естме, че спасила селото от пожар. Те се хванали задружно и за няколко дни селцето придобило предишния си облик. Нямамо вече кой да всява страх и смут в техния живот и заживели мирно и спокойно.

Магията на бурята

Елисавета Занова – ПНУП, II курс

Далече, далече от тук, през девет планети в десета – там някъде, където никой от нас все още не е стъпвал, се намирала една приказна страна. Тя била с формата на човешка глава, затова я нарекли Главоландия. Владетелят на тази приказна страна бил много умен и мъдър, затова се казвал крал Мозък I. Обитателите ѝ били едни такива сладки, малки, сини рошльовци, които се наричали неврончета. Те си помагали, обичали се и живеели много задружно. Животът бил прекрасен, изпълнен с песни, смях и веселие.

Ежедневието им било много натоварено. Крал Мозък постоянно им възлагал за изпълнение най-различни задачи, коя от коя по-сложни, но те ги изпълнявали с удоволствие, защото по този начин помагали на децата и хората. Ако неврончетата спрат своята работа, хората нямамо да могат да се движат, да усещат, да чувстват.

Те живеели във вълшебни къщички - някои малки, други големи, трети били дълги, други пък къси, но всички светели. Да, представете си гора от светлини, червени, зелени, жълти, сини, ярки и блестящи.

Главоландия си имала и други обитатели. Това били ветровете. Там на най-високата планина, върху най-високия връх се издигала тяхната кула-„Кулата на ветровете“. В нея те се прибирали да спят и да си починат. Техен господар бил великанът Нерв, но всички му казвали мистър Не, защото през повечето време бил намусен. Неговите задължения били вечер да брой ветровете и да заключа кулата, а сутрин да ги събужда и изпраща да помагат на неврончетата.

Веднъж се случило нещо странно. Понесли се тъмни облаци. Гръмотевици огласяли вълшебната страна. Мълнии осветявали небето, разразила се невиджана досега страшна буря. Великанът залитнал и паднал върху „Кулата на ветровете“ и тя се срутила. Ветровете изплашено хукнали навън, не знаели какво случва. Полетели нагоре, надолу, наляво, надясно и настанала истинска паника и суматоха. Отвсякъде започнали да се появяват различни светлини. Великанът се свлякъл на земята и започнал да потрепва. Неврончетата се изплашили, тялото на великана извършвало странни движения. След няколко секунди над него се появило едно ярко сияние, а от него се излязла приказно красива фея. Тя положила възглавничка от цветя под главата му и с вълшебната си пръчица го обърнала леко настрани.

След няколко минути бурята постепенно утихнала. Неврончетата стояли неподвижно и наблюдавали великана. Той леко се надигнал, огледал се и се почувствал някак странно. Феята се навела и прошепнала нещо в ухото му. След това се приближила към изплашените неврончета, прегърнала ги, похвалила ги колко са смели и им казала:

- Няма нищо страшно! Както навън се разразява страшна буря, така понякога и в главата на великана, и при хората и децата, магически се появява една малка буря, но тя е само за кратко. Не се бойте!

Феята окуражила неврончетата да бъдат смели и да не се страхуват, защото някой може да има нужда от тяхната помощ. Неврончетата я гледали с възхищение. Вече били спокойни, почувствали се по-сигурни и по-уверени.

Слънцето малко по малко си прокрадвало път между тъмните облаци. Великанът се изправил, слънцето се показало отново ярко и величествено, той се усмихнал. Бурята беше преминала.

ПЪТЕШЕСТВИЯТА НА МИШО ДО СВЕТА НА ПРИКАЗКИТЕ

Елица Плачкова – ПНУП, II курс

Мили деца, ще ви разкажа една история, която може би ще ви развълнува. В нея се разказва за едно дете със свръхестествени способности. Слушайте внимателно! Може да научите много.

След часа по физическо възпитание децата от II „А“ клас в основно училище „Алеко Константинов“ в град Харманли се запътват към класната си стая. Всички деца влизат, но прекрачвайки прага на вратата, Мишо пада пред нея и започва да извършва с тялото си неестествени движения. Целият

клас е в ступор. Госпожа Иванова, класен ръководител на II „А“ клас, отива при детето, слага възглавница под главата му и го обръща на страни, като нежно го погалва, за да го успокои. Веднага се обажда на медицинската сестра в училището, а междуременно Мишо се събудил, още преди тя да успее да дойде. Става от пода, поизтупва се малко и си сядна на мястото, сякаш нищо не се е случило.

Останалите деца обаче са развълнувани от тази ситуация. Част от тях гледат момчето със съжаление и съпричастност, а други започват да му се подиграват. Тогава госпожа Иванова обяснява на децата какво се е случило. Спокойно с нежен глас тя казва:

- Чуйте ме, деца! Погледнете напред към мен, за да ви разкажа нещо важно!

Децата еуфорично си шушукат помежду си, докато най-смелото от тях пита:

- Госпожо, защо Мишо така падна? Лошо ли му беше?

Преподавателката се усмихва и казва на децата да запазят мълчание, за да им обясни.

- Деца, ще бъдете много учудени от това, което ще чуете, но е много важно да го знаете и разберете. Ще бъде интересно, за това слушайте! Някои от вас съжالياват Мишо или му се подиграват, но всъщност, той е едно необикновено момче. Той има таланта да съчинява невероятни истории, толкова интересни, че ние не сме чували такива. За разлика от всички разказвачи обаче, той участва сам в своите приказки. Но за да отиде в този чуден свят – на приказките, той трябва да излезе за малко от нашия. За да отиде там, той трябва да заспи тук при нас и да се пренесе в чудният свят на своето въображение. Да се превърне в супер-герой и да се бори срещу злото във всевъзможни сценарии и битки. Да убива лами и зли великани, да спасява красиви принцеси и да се бие срещу злодеи. Неговите истории са доста интересни и за това ще го помоля, някой път да ни разкаже нещичко от неговите преживявания там, в паралелния свят на приказките, където понякога отива.

Децата гледат в захлас ту учителката си, ту Мишо, а той от своя страна престанал да се свива и мълчи, а заел позата на велик писател и се усмихнал доволно.

- Само искам да ви помоля още нещо, мили деца - казала нежно госпожа Иванова – Ако друг път се случи така Мишо да легне да спи на земята, бързо

ме извикайте, за да му сложим възглавничка под главичката, да му е по-удобно да заспи и да стане супергерой в света на своята приказка, а след това ще го обърнем на една страна, за да се върне спокойно при нас. Когато той се събуди веднага трябва да извикаме лекарката, за да провери дали случайно не се е наранил, когато е отлитал в света на приказките. Сега разбирате ли защо Мишо е толкова умислен понякога? Вие сами сте забелязали колко бързо решава задачите по математика и пише диктовките без грешка. Отличен ученик е, а има и тази вълшебна дарба. Всички вие си имате по нещо уникално и красиво в себе си и е хубаво с общи усилия да развием вашите дарби. Затова без да се подиграваме и обиждаме, нека насърчим и Мишето да прави това, в което е добър – да твори истории и приказки, докато лети към непознати за нас земи.

Всички деца гледали в захлас своята учителка. Слушаха я внимателно и вече знаеха как и какво трябва да се направи, когато Мишето заспи и полети в света на приказките. Всеки път с нетърпение очакваха Мишо да разкаже най-новата си история от поредния полет.

НАЙ-ВАЖНОТО ЖЕЛАНИЕ

Емилия Цветкова – НУПЧЕ, II курс

Имало преди много време малко русо момиченце на име Аби. Тя била толкова лъчезарна, че когато излизала да си играе всички деца се събирали около нея да играят заедно. Аби имала по-малко братче - Томи, но той никога не си играел с нея и с другите деца.

Аби с цялото си сърце искала Томи да е винаги до нея и да тичат заедно. Затова един ден тя му предложила да се гонят до магазинчето в края на улицата. Застанали един до друг и се затичали бързо, но Томи едва на четвърт от пътя спрял, защото не можел да си поеме дъх. Опитите за поемане на въздух били безполезни. Тогава майка им ги видяла и бързо помогнала на Томи. Аби била много тъжна от случилото се и решила, че на всяка цена ще помогне на братчето си.

Един ден когато тя си играела на езерото видяла мъничка златиста рибка. Рибката се приближила до Аби и ѝ продумала:

- Мило момиче, ще ти изпълня ЕДНО желание, но само ако обещаеш да не казваш на никого за мен!

Очите на Аби станали огромни от удивление, тя имала толкова много желаниа, как можела да избере само едно. Първо се сетила, че иска онези

красиви розови обувки, но решила, че и тези които има сега не са лоши. Помечтала си за безброй шоколадови бонбони, но се сетила как баба ѝ все повтаря, че от много сладко се развалят зъбките. Отказала се и от това желание. Тогава Аби си спомнила как беше решила на всяка цена да излекува Томи.

- Искам братчето ми да тича с мен чак до магазина и да не се задъхва, да играе с мен винаги на всички игри, моля те, рибке! - казала накрая Аби. Златната рибка се съгласила и отвърнала:

- Аби, бързо отивай вкъщи!

По пътя Аби си мислела, за всички неща които рибката можела да ѝ даде, но в мига в който се прибрала видяла, че Томи вече има лекарство, което му помага. Томи тичал наоколо и викал от радост:

- Аби, Аби, виж, това ми помага да дишам нормално и вече може да тичаме даже по-далеч от магазина.

Аби го прегърнала, а той и прошепнал:

- Благодаря!

ЗВЕЗДНОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ НА ТОБИ

Катя Камбурова - Специална педагогика: „Логопедия“

Това съм аз, Тоби, астронавт от Звездната Космическа Агенция. Намирам се в космическия кораб „Локоспейс“. Днес е поредният ми полет към звездите. Облечен съм в специален костюм и целият съм опасан с много колани. Очаквам да чуя гласа от контролната кула, отброяващ секундите до началото на старта. Госпожа Клоуи прави последна проверка на обезопасителните колани. Тежки метални ботуши придържат краката ми и вече усещам трептенето и шума на двигателите. Мисията ми за днес е да спася Слънцето от Черния Мрак. Това е тъмен облак дошъл от дълбините на Вселената. Чувам гласа на мисис Клоуи да звучи в ушите ми, докато отбелязва проверките за готовност на всички уреди. Ще ви издам една тайна. Ще си призная, наруших забраната и тайничко скътах в джоба си бурканче. Питате ме какво има в него ли...? Светулка! Да! Светулка, която намерих преди няколко дни близо до дома ми. Беше толкова мъничка, а светлината ѝ огря шепите ми. Взех я с мен, защото знаех, че когато стигна там горе мракът ще е навсякъде около мен и ще ми е нужен приятел.

“6-5-4-2-1 СТАРТ!“ Излитаме! Затварям очите си и си представям милионите звезди и цветни галактики, приличащи на шарени бонбони. Ето ги и планетите с техните спътници, кръжащи около тях.

- Готов ли си Тоби? - пита мисис Клоуи.

- Да. - отговарям аз. - Готов съм!

- Не се страхувай от Мрака, Тоби! - каза мисис Клоуи. - Аз съм тук и ще те чакам да се приземиш, всичко ще е наред! Знай, че този, в чиято душа свети слънце, ще вижда слънце и в най-мрачния ден!

И ето политам и се насочвам към Мрака. Той е обгърнал Слънцето и то бавно гасне. Усещам движенията, които правят краката ми и се стремя да се движа в синхрон с него. Насочвам лазерния лъч и стрелям, но той не се предава, опитва се да сграбчи и мен. Бързо бъркам в джоба си и вадя от там моята светулка. Вдигам я високо и прогонвам тъмнината. Изведнъж се включва аварийната система и започват да светват и угасват червени светлинки с проглушителен звук.

- Тоби.., отново си нарушил забраната ми!

- Извинете, мисис Клоуи, но понякога ми е толкова самотно и исках да споделя моя полет с приятел.

Мисис Клоуи огледа космическия кораб. Внимателно свали предпазните колани и краката ми олекнаха вече можех да ги контролирам. Тук на Земята ми е трудно да бягам и играя с децата в училище, затова по време на полет имам нужда от приятел като малката светулка, който да ми показва верния път обратно към Земята...И ето я и мама! Прегръща ме и ми казва, че съм нейният герой.

- До утре мисис Клоуи! До следващия полет!

- До утре момчето ми! Пази се! Очаквам те отново сутринта в 10:20ч.

М-м-м да... Така минават дните ми понякога... С полети до звездите и обратно..., но е хубаво, когато кацам отново на Земята да чуя познатия и топъл глас на Мисис Клоуи, която ме чака при всяко приземяване. Вече знам, че в моментите, когато светлината изглежда твърде слаба, тогава се нуждаем от истински приятел, който да свети като звезда, помагайки ни да преодоляваме всякакви трудности, защото истинското приятелство свети най-ярко, когато наоколо е тъмно.

МАЛКАТА КЕТИ И ГОЛЕМИЯТ ЗАЕК

Кристина Динева – НУПЧЕ, II курс

От скоро в града живееше семейството на Кети. Беше лято. Кети безгрижно си играеше на двора. Не се притесняваше, защото лятото беше тепърва пред нея и имаше още доста време да играе и да не мисли за новото си училище. Кети не искаше да свършва лятото, защото училището я плашеше.

- Аз не познавам никого! Ще ме приемат ли другите деца? С кого ще си играя? - задаваше си тези въпроси всеки ден без да намира отговор.

Започна да става по-хладно. Лятото почти отмина. Родителите ѝ подготвиха всичко, необходимо за училище. Купиха ѝ раничка, няколко тетрадки, цветни моливи, маркери и боички, но Кети не беше развълнувана. Тя не се радваше на новите неща, не защото не ѝ харесваха, а защото знаеше, че трябва да започне училище.

Дойде денят. Кети стана рано сутрин и знаеше какво следва. Оправиха раницата и потеглиха. Тя видя новото си училище. Макар и уплашена от новата обстановка, се огледа в голямата сграда, изрисувана с красиви рисунки, видя двора с всички цъфнали цветя и някак напрежението изчезна. Запозна се с учителката. Тя беше висока, с дълга, копринено руса коса и очи сини като морето. Казваше се Теа. Учителката заведе децата в класната стая. Кети седна на чина, огледа се и си мислеше: „Ах, каква голяма бяла дъска! И колко много учебници има!“.

На следващия ден Кети се запозна с едно момиче на име Емили. Много бързо се сприятелиха. Минаха седмица, две, три. Един ден докато си говореха в междучасието и рисуваха с цветни боички, Кети се замисли:

- Е, може би не е толкова страшно, колкото си мислех. - усмихна се и продължи да рисува.

В това време Емили сподели, че утре има рожден ден.

- Ще дойдеш ли? Поканила съм всички деца от класа. Ще има голяма торта и много балони!- каза Емили.

Кети вдигна главата си, която беше навела над рисунката, и каза:

- Да, разбира се.

Но, нещо в изражението ѝ се промени. Очите ѝ се насълзиха и усмивката, с която беше допреди малко, почти изчезна. Емили забеляза какво се случи и бързо реши да попита:

- Хей, какво стана? Защо се натъжи?

Кети избърса сълзите, които потекоха от очите ѝ, и с треперещ глас отвърна:

- Всичко е наред. Не се притеснявай Емили!

Звънецът би и трябваше да тръгват. Кети побърза да събере нещата си преди още някой да е видял сълзите в очите ѝ. Това направи голямо впечатление на Емили.

- Да не я обидих с нещо? - мислеше си тя. Това не ѝ даваше мира и реши да сподели с родителите си.

В деня на рождения ден всички се бяха събрали. Само едно дете липсваше. Това беше Кети. Всички искаха партито да започне, но Емили тайно се надяваше и чакаше да се появи Кети. Не след дълго в далечината се прокрадна един силует на момиче. Емили стана развълнувано. Очите ѝ заблестяха. И кого да види! Това беше Кети. Тя се приближи с наведена глава, а в ръката си държеше подаръка на новата си приятелка. Емили се затича и силно я прегърна. След това я настани до себе си. Побърза да се изправи и нетърпеливо реши да добави:

- Днес съм ви приготвила изненада, вместо обикновена торта ще ядем нещо много по-интересно. Всички деца се спогледаха. Кети вдигна глава и се зачуди. Дали наистина Емили ще каже това, което тя си помисли. Емили погледна Кети, после обърна поглед към другите деца и попита:

- Нали знаете кое ми е любимото филмче?

Всички деца знаеха отговора. Емили обожаваше филмчето за Бъгс Бъни. Децата също много го харесваха.

- Изненадата ми е големи и вкусни моркови, досущ като тези във филмчето. - каза Емили. И преди да продължи един голям бял заек се провикна зад тях:

- Ехо, деца! Ще се забавляваме ли днес?

В мига, в който видяха заека децата бяха толкова щастливи и радостни. Кети погледна Емили и се разплака. Този път не бяха сълзи от

тъга, а сълзи от щастие. Двете се прегърнаха. Емили избърса сълзите на Кети и каза:

- Хайде да вървим!

- Хайде! - отвърна Кети.

Всички деца се забавляваха със заека. Сякаш беше излезнал от приказка. След това се събраха около масата, седнаха и започнаха да хапват. Това беше най-хубавият рожден ден за Кети.

На следващия ден всички нямаха търпение да разкажат на госпожа Теа как са прекарвали рождения ден на Емили.

- Имаше огромен бял заек. - добави едно момиченце.

- Също така ядохме вкусни големи моркови. - нетърпеливо я прекъсна съученикът ѝ.

Учителката обърна глава към Емили, хвана я за ръчичка и се отдръпнаха от децата.

- Еми, как реши да нямаш торта за рождения си ден? – попита учителката.

- Ами когато поканих Кети на училище тя много се натъжи. На мен ми стана интересно, защото всички други деца се зарадваха и реших да попитам мама какво да направя. Решихме да я зарадваме както нея, така и всички деца, и да хапнем здравословно. – отвърна Емили.

Госпожата се усмихна, прегърна Еми здраво и каза:

- Това е една много хубава идея! Искам да знаеш, че ти и мама направихте Кети много, много щастлива. Вашата постъпка е толкова благородна.

Емили се усмихна и двете се върнаха при децата. Звънецът би и часът започна. Учителката се изправи и преди да започне часът реши да сподели какво си мислеше:

- Децата, искам всички да се огледате. Всички сте прекрасни. Искам да знаете, че за толкова кратко време ме направихте толкова горда от вашите постъпки.

След това часът продължи...

ЗАЙКО ДЪЛГОУХ

Кристина Кирилова – ПНУП

Живели някога на свобода,
животните в приказна гора.
На чист въздух те лудували
и весело танцували.

Дърветата зелени,
приютявали птичките засмени.
Мечките в хралупи,
готвели вкусни супи.

Ежът се чумери,
трудно му е гъбки да намери.
Шаро най – велик,
бил напетият войник.

Всички животни в таз гора
се чувствали спокойни у дома.
А децата през деня
ходели на училище да изучават света.

Баба Мецана им била учителка засмяна.
Учила ги как да бъдат мили и добри,
за да имат по–добри дни.

Един ден в таз приказна гора

Кума Лиса е дошла.

Търсила храна да си набави
и огън тя да си запали.

Училището започна да гори
и стресира децата добри.

Зайко Дългоух се закашля в този миг.

Въздухът му не достига
и страхът взе да го настига.

-Успокойте се деца! – каза Мечаната добра.

Сложила го тя на пънче да приседне,

въздух, за да си поеме.

Нежни думи му шептяла
добродушната Мечана.

И успокоително му рече:

- Дръж се! Отминава вече!

А приятелите му добри

отворили прозорци и врати,

въздух чист, за да навлезе

Зайо дъх да си поеме.

През това време Шаро настигна Хитрата Лисана

и за гърлото я хвана.

- Тръгвай си! – ѝ рече.

- Нямах работа ти тука вече!

ИМАШ СУПЕРСИЛА

Кристън Иванова – НУПЧЕ, I курс

Ето, че настъпи есента, а с нея и първият учебен ден за 3 „А” клас. Всички деца бяха щастливи, с цвете в ръка и раница на гърба. Бяха готови за новите знания, с които ще ги дари госпожа Иванова и тази учебна година. Всяко дете беше хванало ту майка си за ръка, ту баща си.

Единствено момченцето от 3 „А” клас на име Даниел слезе от училищния автобус сам. Той нямаше нито другарче, нито родител, който да хване за ръка, за да се чувства по-уверен.

Госпожа Иванова поведе децата към класната им стая. Приветства ги с топла усмивка и нежен глас. Всеки седна до другарчето си, но Даниел седна сам, както всяка учебна година досега. Госпожа Иванова го беше набедила с прякора „пакостникът на класа”, понеже Дани често търсеше вниманието по свой начин, а именно - като правеше бели. Той беше приел, че е изолиран от своя клас заради непокорното си поведение.

- Деца, тази година към нас ще се присъедини още едно дете. Неговото име е Николай. – каза госпожа Иванова.

В това време вратата на класната стая се отвори и в стаята влезе усмихнатото момче.

Госпожа Иванова приветства новото дете с подкана да заеме своето място. Ала никое дете не искаше Николай да седне до него. Всяко едно си сложи раницата на свободното място до себе си. Единствено Даниел освободи място за Ники.

Часовете бяха към своя край и вече беше време за обяд. Даниел седна на пейката в двора сам, както обикновено, за да обядва и в този момент неочаквано до него седна Николай, който му благодари, че му е позволил да седне до него на чина:

- Благодаря, че ми позволи да седна до теб, Дани! Повечето деца ме отбягват, защото не мога да играя с тях в час по физическо възпитание и спорт на различните подвижни игри. Последният път, когато играх с

предишния ми клас на гоненица, се задъхах и кашлях, но за щастие имах тази кутийка. Тя винаги ми помага.

Николай извади от чантата си предмет, който Даниел беше виждал и преди.

- Аз също съм отбягван от съучениците си. Имам прякор „пакостникът на класа”. Тъжно ми е, защото аз просто искам да имам приятел. Родителите ми са лекари и работят денонощно. Често се случва така, че да заспивам сам докато чакам да се приберат. – сподели натъжено Дани. – В часовете по физическо предлагам да играем на „Не се сърди човече” така ще си в безопасност.

От този разговор Дани и Ники станаха приятели. Идваха заедно на училище, обядваха, играеха на различни настолни игри в междучасията.

Един ден в час по физическо възпитание и спорт Даниел забеляза, че Николай не се чувства добре. Съучениците им играеха на гоненица и Ники искаше да се впише, да се чувства част от класа. Не след дълго разбра своята грешка. Започна да диша тежко, не можеше да си поеме дъх, „давеше се” в своята кашлица.

- Даниел, пак си направил някоя пакост. Какво е този път? Бутна ли го? - каза разтревожено госпожа Иванова без да предполага какво всъщност му има на момчето и не знаеше какво да предприеме.

- Не, но знам какво да правя. – каза Даниел докато помагаше на Ники да остане в седнало и изправено положение. Дани извади малката кутийка от раницата на своя приятел.

– За всеки случай взех инхалатора в джоба си ако нещо се случи с Ники. Така правят истинските приятели.

Даде на съученика си да вдиша няколко пъти от неговия инхалатор. Той знаеше какво да направи в тази ситуация, защото много пъти е слушал от своите родители, които са лекари, как се постъпва. Не след дълго Николай се почувства по-добре.

- Благодаря, че беше до мен! Ти си истински приятел. – прегърна го Ники.

- Почини си, а след това влезем да поиграем на „Не се сърди човече”. Аз съм до теб. – отвърна Дани.

Ставайки свидетел на всичко това, госпожа Иванова провъзгласи Даниел за супер героя на класа.

- Даниел, съжалявам за реакцията си. Ти си един истински герой! – щастливо каза госпожата, а неговите съученици се съгласиха.

- Благодаря, но аз искам да кажа, че прекарвам ежедневно време с Николай. – Дани се обърна към своя приятел. - Ники, ти имаш супер сила! Живееш с всичко това всеки ден, а винаги си усмихнат и си готов да помогнеш на околните. Ти си един истински герой!

От този ден нататък съучениците приеха Даниел. Видяха доброто в него. Вдъхновени от помощта, която оказа на своят приятел, учениците решиха да действат и донесоха различни настолни игри, в които Николай можеше да се включва. По този начин той се чувстваше част от 3 „А” клас.

Една добра постъпка може да мотивира безброй такива.

МАТЕЙ И АНГЕЛЪТ ХРАНИТЕЛ

Мария Азманова – ПНУП

Чували ли сте, че когато се ражда човек, той получава свой ангел хранител? Да! И аз, и ти, всички си имаме лично свой ангел. Тези ангели са до нас през целия ни живот, само дето ние не можем да ги видим. Те живеят в чудно царство и всеки от тях е съвсем различен, както всъщност сме различни всички ние.

Например ангелът на Стефани е с много дълги криле, дълга руса коса и обича да пее. Ето за това, тя постоянно пее ли, пее из цялото училище! Ангелът на Асен е наистина палав. Не спира да тича и да закача другите ангели. Но те всички се забавляват с него. Приличат си с Асен, нали? Този на Ваяна например е малко срамежлив. Но пък е с толкова красиви пера, че никой не може да отлепи поглед от крилето му. Ето от къде идва красотата на нашата Ваяна. Ангелите хранители са с нас от деня, в който се родим и през целия ни живот. Когато учим или играем, докато спим...те ни пазят и бдят над нас.

Има обаче някои от тях.. като ангела на Матей. Ех, този ангел, не обича правилата! Не, той не е лош, просто обожава да танцува. Да се мята и да измисля различни танци. Само дето го прави в доста неподходящи моменти. Например докато Матей пише диктовка в час, заедно с всички нас. Или докато си играете на двора. Докато се къпе, даже докато спи. Ето защо Матей понякога може да падне на земята и да започне да движи тялото си, но без ритъм и музика. Може да му е трудно да диша заради щурите танци на своя ангел.

Ето защо той не бива да остава сам за дълго, защото никоой не знае кога ще започне ангелският танц. И когато неговият ангел затанцува в своя странен ритъм, много е важно да не го прекъсваме. Това, което трябва да направим, е да следим Матей да не се удари, защото танците може да бъдат бурни понякога. Те няма да продължат дълго и Матей няма да си спомня за това. Но след като се събуди ние можем да му кажем, че ангелът му отново е танцувал своя танц.

Въпреки че ангелът на Матей не винаги се съобразява с останалите ангели, всички го обичат и са му приятели. Щурите му танци, с време и без време, не са много приятни за Матей. Карат го да се чувства замаян и изморен. Но тогава всички ние, неговите приятели, сме тук. Така ще се чувства сигурен и щастлив. И когато отmine танцът на ангела и Матей си почине, всички заедно ще играем и ще учим, ще се забавляваме. Така правят и нашите ангели хранители, които са толкова различни, и толкова еднакви в своето вълшебно царство. Това обаче не може да ги спре да играят, пеят и танцуват заедно. И винаги, абсолютно по всяко време, те ни пазят и се грижат за нас.

Повярвайте ми... всеки човек има нужда от ангел хранител, но и всеки ангел има нужда от свой си човек!

МИМИ В СТРАНАТА НА СЛАДКИТЕ ИЗКУШЕНИЯ

Мария Николова – ПНУП, II курс

Преди да ви запозная с така интересната и поучителна приказка, бих искала да вмъкна няколко поучителни мисли.

Мили деца, не можем да избягаме от това, което трябва да ни се случи. Вятърът ще ни отведе на места, които трябва да посетим. Слънцето ще огрее хората, които трябва да забележим. Въздухът ще даде живот на ситуациите, които е нужно да оживеят. Нощта ще затъмни нещата, от които иска да ни предпази. Дъждът ще измие плачещите очи, а дъгата ще даде надежда. Отлитащите птици ще ни накарат да се замислим за някого. Тези и още много други неща ще се случат, но ние трябва да помним, че нищо от това, което ни се случва, не е случайно!

„МИМИ В СТРАНАТА НА СЛАДКИТЕ ИЗКУШЕНИЯ“

Имало едно време, едно приказно и изпълнено с много смях и забава китно селце, наречено Шоколандия. Там живееше едно момиченце на име Мими, което беше авантюристично сладко детенце, обичащо да изследва

света около себе си. Тя имаше големи искрящи очи, пълни с доброта, и усмивка, която можеше да озари и най-мрачните дни.

Мими обичаше да изследва шоколадовите реки, планините от дъвки, горите от близалки и всякакви сладки изкушения, които заобикаляха дома ѝ. Шоколандия беше най-прекрасното и сладко място на света, но там дълбоко в горите обитаваше едно голямо и страшно чудовище на име Захароям. Чудовището от захар беше създание, което обичаше да краде сладкиши и бонбони от Шоколандия. Никой никога не беше виждал Захароям, но всички знаеха, че той съществува, защото бонбоните изчезваха мистериозно всяка вечер.

Един ден, когато Мими се събуди от сладките сънища, които всяка нощ тя сънуваше, реши да разкрие мистерията, свързана с чудовището от захар. Облече изследователските си дрехи и се отправи към захарната долина, която бе изпълнена със сладки изкушения.

Докато Мими навлизаше дълбоко в горите от шоколад и бонбони, по пътя си тя срещна един мъдър стар трол на име Зул – името му означаваше „надежда“. Той знаеше много за чудовището Захароям и реши да помогне на Мими в нейната експедиция.

- Захароям разболява децата и възрастните - обясни той. Захароям добавя захарчета в кръвта им, която се натрупва в тялото и ги кара да се чувстват много изморени, вечно жадни и когато хората, които е разболял хапват сладкиши и шоколад се чувстват зле - поясни възрастният трол и добави:

- Чудовището от захар всъщност е символ на здравословното състояние и въпреки, че сладките изкушения са толкова вкусни, много от тях могат да бъдат и вредни за здравето ни. - Мъдрият Зул реши да запознае малката изследователка с едно сладко момченце на име Ники. Ники показа на Мими как внимателно управлява приема на захар с помощта на своите родители и лекари и добави:

- Трябва редовно да проверявам нивото на захарчета в тялото си и да приемам захар при нужда, а когато се налага чудовището започне да добавя повече захарчета в кръвта ми имам специална писалка с магически сили, която само с едно докосване и разбива на пух и прах всички излишни захарчета. Така побеждавам всеки ден Захароям, като не му позволявам да добавя още захарчета в мен, които ме карат да не се чувствам добре.

В този момент Мими осъзна, че Захароям не е нещо, от което трябва да се страхуваме, а нещо, което може да се управлява и да бъде победено с

правилните знания и подкрепа. Тя реши да сподели резултатите от своята експедиция и това, което е научила за чудовището от захарната долина, с хората от Шоколандия.

Малката изследователка организира специална среща в своето прекрасно селце и покани всички жители да научат и да се запознаят с чудовището от захар, наречено Захароям. Мими, Ники и мъдрият трол Зул разказаха и обясниха какво е това мистериозно чудовище и как може да го победят - като го управляват и контролират.

От този ден нататък децата и жителите на Шоколандия израстваха по-здрави и по-щастливи със знанието, че могат да се насладят на любимите си шоколадови изкушения докато се грижат добре за себе си и един за друг.

Мисията на малката изследователка Мими в това сладко приключение бе донесла най-сладкия дар от всички - „дарът на разбирането“, а Шоколандия се превърнала в здравословно, неповторимо, изпълнено с доброта и любов сладко място за живеене.

В ГОРАТА

Мартина Джинова – Специална педагогика: „Логопедия“, II курс

В далечна планина имало една много тъмна пещера. Тя била закрыта с буйна папрат и гъсти клони, които не позволяват на никой да припари до пещерата. Царило тишина. В тая пещера живеел злият Диабетико. Той не излизал от крепостта си, обичал тъмнината и тъмнината обичала него. Излизал само вечерта когато било най-тихо и никой не е можел да го види.

В един слънчев и необикновен ден две малки деца – момченце и момиченце на име Ема и Явор. Решили да се разходят из вековната гора. Вървели, говорили и се смеели с цяло гърло, бягали из необятните равнини и знаели, че няма никой и могат да крещят на воля.

Ема видяла красива поляна и побягнала към нея. Искала да си откъсне от всяко цвете и да си направи венец, а Явор събрал гъби в една малка кошничка. Започнало да вали. Падали от небето едри капки. Децата се уплашили и хукнали да бягат, нямало как да се приберат у дома и трябвало да се подслонят някъде. Вървели, вървели и се натъкнали на пещера, погледнали се и решили, че това е добро място за подслон. Явор казал на Ема:

- Хайде, да останем в пещерата и да изчакаме докато превали! - Ема се съгласила и влезнали вътре. На пръв поглед пещерата била приветлива и спокойна, но децата изобщо не подозирали кой се крие вътре.

Дъждът спрял, слънцето изскочило изпод мрачните облаци. Децата излезли от пещерата и решили да тръгнат, но в същото време чули отвътре странен шум, обърнали се, но не видели никого. След малко се чули как някой отвътре изрича имената им. Децата много се уплашили и хукнали да бягат с все сили. Изведнъж срещу тях изскочил злият Диабетико.

Децата замръзнали от уплаха, знаели кой е той и много се страхували от него. Правил магии и зли заклинания. Отново тръгнали да бягат, но той не им позволявал да се измъкнат. Залагал им капани от бездънни пропасти, гъсти корени с бодли и паяжини. Децата се оплитали вътре, помагали си взаимно, но изведнъж злият магьосник хванал момченцето Явор и го отвлякъл в пещерата. Омагьосал го със лошата сила, която притежава. Ема събрала всички сили, които може да има едно малко момиче и влезнала в пещерата, спасила малкото си братче от ръцете на Диабетико! Ема казала:

- Пусни брат ми, не го наранявай! - А той отвърнал:

- Няма да го пусна, той вече ще живее при мен. Повече няма да го видиш!

Ема много се разстроила от думите на Диабетико, но това не и повлияло и след дълго мъчение, Ема изкопчила Явор от лапите на магьосника.

Той бил много разочарован, че не е изпълнил плана си, а момиченцето и момченцето били щастливи заедно, но знаели, че Явор вече бил омагьосан от злата сила и нямало как да го излекуват.

Прибрали се у дома. Разказали на родителите си какво се е случило в гората, но всичко е приключило с хубав край.

ПОСЛЕДНОТО ПАТЕ

Михаил Вълчев – ПНУП

Пролетното слънце отвори очи и погали хладните води на потока. Откъм близката ферма, през откряната порта се зададоха пернатите обитатели на стопанството и се запътиха с весела глъчка към поточето. Пуйки, патици, гъски и една малка група кокошки крачеха бързо към бистрата вода.

Сред тази разнообразна дружина, за първи път се появиха няколко малки патета и техните майки. Те пристъпваха плахо и се озъртаха тревожно. Приближавайки се, внимаваха да не ги стъпче някоя буйна гъска или да не ядосат наперения пуйк. Мъникът Ронко, едно от новодошлите малки патета, се насочи настървено към водите на потока и преодолявайки първоначалната си уплаха, се гмурна пръв. Окуражени от него и останалите малки патета се запличкаха покрай него в хладните води на ручея. Започнаха буйни, весели игри с много шум и смях. Малкият Ронко и най-добрия му другар Сами, единодушно бяха избрани за водачи на пернатата банда. Майките на нашите герои виждайки, че отрочетата им владеят водните игри с лекота, се запътиха към отворените врати на хамбара, за да си клъвнат нещо за обяд. Само майката на Ронко оставаше покрай водите на потока и с присвити крила наблюдаваше буйните игри. Това се случваше и през всеки следващ ден. Мъникът Ронко не оставаше без надзор.

Дните на малките патета минаваха в безгрижни игри и надпревари в бистрия поток край фермата. След всяко къпане, те излизаха на брега на ручея, силно изтръскваха перата си от водата останала по тях и се прибираха във фермата. Един ден, на излизане от поредното къпане в потока, малкият Ронко беше като замаян и когато понечи да изтръска крилца, се сринна на земята. Телцето му започна да се тресе силно. Майка му, която винаги беше наблизо, се спусна над него. Искеше да го скрие от всички смутените погледи на обитателите във фермата. Сами, верния другар на Ронко, понечи да помогне на приятеля си, но беше спрял от майка си. Старата патица го бутна с клюн и го насочи към портите на дома им. След като се отдалечиха, майката на Сами му каза, че ще е по-добре за него и другите патета да стоят далеч от Ронко:

- Има нещо лошо в него! Знаех аз, че той е болен! Ето защо майка му е все покрай него! Трябва да внимаваш Сами! Не бива да плуваш близо до Ронко! - съскаше майка му.

Клетият Рони не разбра какво стана, свести се и беше само с майка си. Лятото беше в разгара си, обитателите на фермата пак бяха покрай хладните ручей на потока, но не всичко беше както преди. В патешката банда имаше промяна. Водач сега им беше Сами. Те вече не бяха приятели. Малкият Ронко и майка му бяха отритнати от останалите пернати обитатели на фермата. Наричаха го последното пате, защото Ронко последен пристигаше покрай водите и трябваше да си играе сам, понеже другите страняха от него. Самотно прекарваха дните си малкото пате и майка му. Повторилите се на няколко пъти припадъци на Ронко, бяха достатъчни, за да затвърдят мнението на останалите, че е по-добре отрочетата им да са по-далеч от него. Ронко бе и последното пате, защото последен излизаше от водите и се запътваше към фермата, никой, освен майка му, не искаше да е редом до него. Мъникът Ронко страдаше най-много от това, че Сами го беше изоставил и често се въртеше около него, но доскорошният му най-добър приятел го отбягваше.

И днес беше така, Сами излезе от водата заедно с другите, а Ронко го следваше на няколко крачки. Изведнъж обаче Сами се заклати неестествено и се свлече на брега на потока. Малкият Ронко бе наблизко, когато главата на най-добрият му приятел бе на косъм да се стовари върху остър камък. Той се присегна и с крилото си предпази Сами от удара.

- Спокойно Сами! - каза той. - Моята майчица ми показва как да се справям.

Гузният и в същото време благодарен поглед на майката на Сами, бе насочен към тази на Ронко. Тя бе осъзнала вината си и бе разбрала, че това, което се случва на останалите, може да се случи и на тях.

Мина година, отново дойде пролетта. Перната дружина затепа към хладните води на потока. Най-отпред е миналогодишната банда от малки патета, която отново има двама водачи, Ронко и Сами. Всички са във водата, смях, весела глъчка и шум се носят около потока. Днес малките патета са под надзора на майката на Рони, а утре на майката на Сами, на следващия ден ще бъде ред на нечия друга. Всички задружно решиха, че последно пате повече няма да има.

МИА И КАЛИНКАТА АЯ

Ниделина Щилиянова – НУПЧЕ, II курс

Миа е малко момиче, а Ая е нейната най-добра приятелка, която е калинка. Миа понякога има проблем с дишането. Затова се налага нейните родители да са винаги с нея, носейки малка магическа кутийка, която ѝ помага при появата на затруднения с дишането. Болестта, от която страда Миа, доста сериозно притеснява нейните родители. Те смятат, че трябва винаги да са до нея и магическата кутийка да е в тях, понеже тя не би могла да я опази сама. Не са ѝ давали никога досега да спаси себе си когато се появят онези пристъпи.

Един ден Миа се събудила и видяла как слънцето греело усмихнато. Засмяла се и станала бързо да се оправя, защото било време за училище.

- Днес ще взема магическата кутийка със себе си, без знанието на мама и тате - си казала тя. По път за училище Миа споделила на своята приятелка Ая за стореното от нея.

- Не е правилно, това което си направила - отговорила Ая.

Заедно продължили по пътя.

Бил ден за пеене. Учителят по музика подготвил песни, които децата да пеят радостно. Задържането на дъха и възбудата от пеенето докарало на Миа от опасния пристъп. Тя била спокойна, понеже знаела, че магическата кутийка била в нея и този път можела да се спаси сама. Родителите ѝ в това време притеснено търсили кутийката, защото не я намирали дълго време. А всяка секунда за Миа била важна. Миа също започнала да се тревожи, защото и тя не намирала кутийката. Изведнъж Ая се сетила, че когато са вървели към училище Миа била извадила кутийката, за да ѝ я покаже. Ая уплашено си казала:

- Най – вероятно е паднала, докато се е опитвала да я прибере обратно.

- А какво ще направи сега Ая? - Миа вече се задушава, а Ая не можела да донесе сама магическата кутийка, понеже била много тежка за нея.

Викнала своите приятели - калинки и всички заедно отишли да вземат кутийката, за да помогнат на Миа. С общи усилия, калинките успели да занесат магическата кутийка на Миа навреме. Миа се възстановила бързо. Тя и нейните съученици довършили песните и училищният ден свършил с това.

Когато се прибрали вкъщи родителите на Миа ѝ обяснили колко сериозно е нейното състояние и че трябва да се грижи за себе си. Те осъзнали, че Миа вече била голяма – на цели 10 години, и трябвало да ѝ разкажат за опасностите и как да се справя с тях сама. С това свое пояснение родителите на Миа били сигурни, че тя вече няма да забравя своята магическа кутийка, защото ще ѝ помага всеки път, когато се почувства зле.

След разговора с родителите си, Миа се срещнала с Ая, за да ѝ благодари, че тя и останалите калинки са ѝ спасили живота.

- Ая, благодаря ти, че винаги си до мен и си моя най-добра приятелка!

- Миа, затова са приятелите. Родителите и приятелите винаги ще се отзоват, когато имаш нужда от помощ!

Миа и Ая се прегърнали силно. Миа осъзнала, че по-чиста от родителската и приятелската любов – няма.

НЕПОСЛУШНИЯТ ЗЕЙН

Петя Димитрова – НУПЧЕ, II курс

Лятната ваканция приключи и дойде времето децата да се върнат в училище. На първия учебен ден, всички деца от 4-ти “Г” клас дойдоха в двора на училището със своите родители, щастливи и готови за новата учебна година.

Това беше един много специален ден за децата и за техните родители, но за Зейн беше поредният ден, в който отиваше към училището сам. За пореден път неговите родители го оставяха пред училището и забързани заминаваха за своите работни места. Не че те не искаха да бъдат с него, просто техните професии изискваха прекалено много време и нямаха тази възможност да бъдат постоянно със сина си. Майка му беше лекар, а баща му известен адвокат.

Още с влизането в класната стая учителката, госпожа Аманда, каза:

- Зейн, надявам се тази година да бъдеш по-послушен, да не правиш бели и да не закачаш съучениците си!

Нейните думи не бяха изобщо приятни на Зейн, но той беше свикнал да му правят забележки. Да истината беше, че често не внимаваше в час и закачаше доста грубо своите съученици, но никой, дори и госпожа Аманда, не забелязваше причината той да се държи така. Не малко пъти децата

страняха от него и му се подиграваха, че винаги е сам. “Странният Зейн, който „дори и родителите му не го искат”- бяха едни от най-често изричаните думи, когато го виждаха да се приближава към тях.

- Тази година ще имате нова съученичка, така че бих искала да покажеш по-добро поведение, а не да се държиш както обикновено със своите съученици - продължи госпожа Аманда, предизвиквайки отново подигравателен смях у другите деца спрямо малкия Зейн.

„Чук – чук“ - на вратата се чу леко почукване.

- А ето я и нея! - каза госпожа Аманда при появата на непознатото момиче, което отвори вратата.

- Здравейте. Аз съм Изабела - каза малкото момиче и се усмихна на своите съученици.

- Здравей, Изабела. Добре дошла в нашия клас! Седни, където пожелаеш - отговори с широка усмивка госпожа Аманда.

Съвсем неочаквано за всички, Изабела се запъти към чина на Зейн и каза с усмивка:

- Мога ли да седна до теб?

- Да, можеш - отговори Зейн с лека усмивка.

Часовете минаха благополучно, въпреки притеснението на госпожа Аманда относно поведението на Зейн спрямо Изабела и останалите деца. Толкова благополучно, че учителката бе тотално изумена от неговото добро поведение.

Дойде време за голямото междучасие и децата излязоха навън да си играят. Зейн и Изабела не се присъединиха към тях. Те стояха на скамейката и си говориха докато госпожа Аманда не ги изпускате от поглед. Ето, че стана нещо неочаквано. Внезапно Изабела падна на земята и започна да трепери. Ръцете и краката ѝ се тресяха.

- Какво ѝ направи? - започна да се кара на Зейн госпожа Аманда.

- Нищо не съм направил, госпожо! Тя получи пристъп - каза Зейн спокойно.

- Аз мога да ѝ помогна. Не се притеснявайте! - продължи Зейн, поглеждайки към тълпата от деца, която се събра около госпожа Аманда.

Той знаеше какво се случва с нея от майка му, която като лекар, му е обяснявала какво се прави в такива ситуации. Свали си бързо якето и го постави под главата на Изабела. Погали я по главата и каза тихо:

- Спокойно, ще мине след малко! Аз съм тук и ще ти помогна.

Така и стана. Две минути след това Изабела се беше успокоила, но все още лежеше на земята. След като Зейн се увери, че пристъпът беше преминал, той обърна настрана Изабела и продължи да я окуражава, казвайки ѝ хубави неща.

- Почини си сега и после ще играем с останалите деца.

- Благодаря ти! – прошепна Изабела.

- Аз ти благодаря, защото ми даде възможност да имам поне един приятел в училище - отговори Зейн и се усмихна.

Виждайки всичко това, госпожа Аманда се обърна към останалите деца и каза:

- Днес Зейн ни показва колко е добър и загрижен за околните. Той не е вашият непослушен съученик. Той е ГЕРОЙ!

- ЗЕЙН! ЗЕЙН! ЗЕЙН! - Започнаха да викат децата в чест на героичната постъпка, която направи Зейн.

- Не съм аз героят - каза Зейн тихо. - Героят е Изабела, защото се изправя ежедневно пред това предизвикателство.

Изабела беше героят в тази приказка, героят, който си намери добър приятел и защитник. Зейн пък най-накрая намери свой приятел.

Понякога човек има нужда само от приятел, който да повярва в него, за да покаже най-доброто от себе си. Децата вече знаеха, че всеки е добър в нещо, стига да му се даде възможност да го покаже.

ЕПИЛЕПС

Петя Минчева – ПОИТ, II курс

В Древна Гърция преди много векове. Още когато боговете обитавали Земята. Живял един бог на име Епилепс.

Неговите задачи били да тренира армията и въобще да помага на Арес с всякакви задачи. Всъщност на горкия Епилепс му било доста скучно. Били мирни времена.

До един ден, когато армия се готвела да нападне Древна Гърция. Час преди вражеската армия да разбие вратите на града, Епилепс се разхождал с двама приятели сред красивия пролетен пейзаж в центъра. Когато ненадейно с една стъпка, богът се изпънал като струна и паднал с лице напред на земята. Приятелите му били в шок. Та нали той е бог, какво му се случи.

Горе над тях, духът на Епилепс лек като перце се издигнал и срещнал една дама. Тя му казала, че няма време за обяснения. Епилепс погледнал надолу и се зачудил какво се случва. „Умрях ли?“, помислил си.

Тялото му лежало по гръб и се гърчило сякаш ток го удря. Реещата се жена му обяснила, че след час Гърция ще бъде нападната. Той отново погледнал надолу и от устата му излизала пяна. Мистериозната жена не пропуснала да го успокои, казала му, че тя е неговата Съдба и когато трябва да го предупреди за беда, ще го вика в небесното пространство, за да го предупреди, защото това е единственият начин той да я види.

Със следващото премигване Епилепс се озовал на земята сред приятелите си, които били в шок. Той скочил, казал, че трябва да съберат армията и няма време за приказки. Приятелите му се спогледали и се зачудили дали просто не полудява, но все пак го послушали. Армията била готова за минути и начело с Епилепс и Арес успели да пресрещнат врага преди да нахлуе в страната.

Защитата на Гърция завършила успешно. След боя Епилепс събрал хората на площада и им обяснил, че когато припадне и започне да трепери неговата Съдба му дава ценни съвети за доброто на всички. По-мъдро било да не го пипат, за да не загуби контакт.

Всички били щастливи, че са се измъкнали навреме от голяма беда. А още дълги години, докато Епилепс бил на Земята, никой не смеел да нападне Древна Гърция.

ПРИНЦЪТ И ЯН

Полина Монева – ПНУЦ, II курс

Имало едно време кралство, което се простирало на дълж и шир по красиви планини и плодородни земи. Кралят бил в разцвета на силите си и гордо управлявал своето кралство. Родил му се здрав и силен син. Всички деца в кралския двор се обучавали заедно, учебните занятия посещавал и принцът. Кралят държал принцът да е в контакт с хората от народа, за да ги обикне и уважава.

Синът на кралския готвач се казвал Ян, той бил роден в същия ден с принца. Ян бил слънчево момче с блещукащи искрици в очите. По време на учебните занятия всички деца от двора се събирали и си организирали различни игри между занятията. Ян не бил като другите. Той не можел да играе нормалните физически игри с децата, не можел да бяга и да скача, защото се задъхвал и му ставало лошо. Бил умно и забавно дете, но въпреки това децата не играели с него, защото бил бавен. Принцът не приемал различията на Ян и често му се подигравал.

В един слънчев ден учителката на децата ги завела в приказната гора до кралството. Там те трябвало да изучават вълшебствата на растенията и да опознаят горските обитатели. Децата бягали на воля и с любопитство опознавали приказната гора. Както обикновено Ян бил най-отзад и разпитвал учителката за всеки звук и всяко растение, което забелязвал в гората. В един момент небето почерняло и тътен на гръмотевици озвучил гората. Учителката събрала децата и им казала да тръгнат към кралството с най-бързата си скорост, за да се спасят от бурята. Този път и Ян решил да бяга бързо, за да се спаси. По средата на гората Ян се свлякъл безпомощно на земята. Всички деца се спрели и уплашени се върнали да помагат на Ян. Принцът се втурнал към него. Той не можел да диша лежал безпомощно, принцът приклепнал до него, хванал го за ръце, погледнал го в очите и му казал:

- Спокойно ние сме с теб, ще се оправииш.

Пристъпът на Ян преминал, бурята отшумяла и всички бавно тръгнали да се прибират към кралството.

Когато стигнали до кралството, него го нямало, бурята опустошила кралския двор, хората били затрупани под разрушените къщи, кралят бил ударен от гръм, който довел до неговата гибел. Принцът се спрял и с тъга в сърцето осъзнал, че сега той е кралят и трябва да възстанови кралството. Погледнал Ян и с благодарност в очите рекъл:

- Приятелю Ян, благодарение на теб и на твоя пристъп, аз съм жив!

От този момент нататък двамата станали най-добри приятели. Заедно възстановили и управлявали кралството до дълбоки старини.

ПРИНЦЕСА ГЛОРИЯ

Силвия Гаджева - Специална педагогика

Имало едно време една малка принцеса на име Глория. Тя била на шест години и скоро приближавал седмия ѝ рожден ден. Глория много обичала да се разхожда и да се забърква в разни приключения. Майка ѝ била Кралица Нектарина, а баща ѝ Крал Петър. Те живели в огромното Кралство Зеландия, където всички били сплотени и трудолюбиви. В това кралство всички се грижели за огромни декари най-различни видове зеленчуци, ръж, пшеница и овощни градини, в които отглеждали много плодове. Цялото кралство обичало плодовете и зеленчуците, но освен това те се грижели и за животни. Прехранвали се изцяло от реколтата си. Обменяли плодове за зеленчуци, ръж за яйца или просто, това от което имат нужда. Така те търгували по между си и всички жители на кралството имали разнообразна и вкусна храна на трапезата.

Глория обичала да си играе навън и често излизала да се разхожда и да види какво правят жителите на Кралство Зеландия, придружавана от стража по заповед на нейните родители. Всички много я обичали. Тя често се забърквала в бели, но нейните помощници винаги ѝ помагали да се измъкне от тях.

Наближавал седмият рожден ден на Глория и всички се подготвяли. Единственият подарък, за който копнеела, бил тя да излезе отвъд кралството, но незнайно защо родителите не позволявали това да се случи и ѝ казвали, че извън кралството живеели зли чудовища, от които искали да я предпазят. Глория не вярвала на това, което ѝ казват, и макар и малка тя била много смела и любопитна.

Дошъл дългочаканият ден 6-ти март, а именно нейният рожден ден. Този ден бил празник за цялото кралство, било украсено, всички се веселели, танцували и радвали! Масите били отрупани пищно с най-различни зеленчукови ястия и музика звучала из цялото кралство. Всички поднасяли дарове на малката Глория, но макар и затрупана с подаръци, тя не се чувствала толкова щастлива, защото нямала това, което иска най-много - свобода. В този ден, когато всички били в еуфория и били заети с

това да се забавляват, тя забелязала, че северният портал на кралството е неохраняем. Стражите ги нямало на пост и тя веднага решила да се възползва. Свалила кралските доспехи и грабнала от простора на едно семейство обикновени дрехи, така че да не се набива на очи. Видяла конче и каручка без надзор и без да се замисли грабнала и тях. Глория се промъкнала незабелязано и успяла да излезе отвъд огромните стени на Кралство Зеландия. Потеглила напред с пълна сила и където съдбата я отведе. Тя се возела на каручката, а кончето тичало напред без да се умори и така до свечеряване. Охолният празник приключил и Кралица Нектарина започнала да търси малката си дъщеричка, защото било тъмно и било време вече да се прибира. Тя мислила, че си играе със своите връстници някъде из кралството, но уви от уста на уста питала и търсила, но никой не я бил виждал цял ден. От нея нямало и следа. В кралството настъпил пълен ужас. Всички се притеснили и започнали да я търсят. Кралицата изпратила стража да я намери извън кралството. Всички търсили малката принцеса под дърво и камък...

Минал се ден, два никаква следа от нея. През това време Глория обикаляла долините с кончето и каручката, не я било грам страх, че нещо може да се случи. Един ден, когато тя опознавала света забелязала в близост розова долина и веднага се запътила натам. Озовала се в така наречената Захарна долина - там имало планини от захар, реки от шоколад, дървета от захарен памук, цветя от бонбони и всякакви сладки изкушения, които тя никога не била опитвала. Кончето през тези дни пасяло, но тя се хранела с горски плодове, шипки и боровинки, които намирала по пътя си. Тя била гладна и решила да опита от шоколадовата река. Потопила пръстче и облизала. В този момент очите и светнали. Малката Глория никога не е опивала нещо толкова вкусно, след това си гризнала от захарния памук и така цял ден яла сладки неща. Яла, яла, но в един момент се почувствала много зле, замаяла се и припаднала на земята. Изпаднала в дълбока кома.

Около нея нямало хора, само кончето. За щастие кончето е умно животно и веднага се е досетило какво и се е случило. Щом я видяло, как се свлича на земята, веднага побягнало по обратния път за кралството. Бягало кончето, бягало и срещнало стражари, които търсили принцесата. То се разквичало, заритало и дало знак да го последват. Така и направили. Кончето ги отвело до мястото, на което Глория лежала. Стражарите я качили на каручката и я закарали обратно в кралството при лекарите в лечебницата. Всички седели на тръни, притеснявали се за живота на обичаната от всички принцеса, майка ѝ плачела и всички чакали някоя хубава вест. След няколко часа Глория отворила очи, камък паднал от сърцето на родителите ѝ.

Прегърнали я, целунали я и били толкова щастливи, че дъщеря им била жива. Минали се няколко дни всичко било утихнало, всички били спокойни и живота си продължавал по старому. Глория била добре, кралицата и кралят влезли в стаята ѝ една вечер и искали да поговорят:

- Мило дете... - казала майка ѝ. - Ние цял живот се опитваме да те предпазим от злите сили и най-вече от болестта, която ти наследи от твоите предци. Затова цялото кралство се грижи за най-полезните и вкусни, зеленчуци и плодове, за да може ти винаги да си здрава. Трябваше да ти кажем, не биваше да крием това от теб. Сгрешихме, но съм благодарна, че ти си живичка и здравичка!

- Обичаме те, слънчевото ни дете! - допълнил баща ѝ.

Макар и малка, Глория била много умна. Тя разбрала всичко, което ѝ казват, и се извинила за бягството си. Гушнари се тримата и никога повече не крили нищо един от друг.

Жителите били спокойни, че Глория е добре, реколтата расла отлично, животните били здрави и всички семейства били сплотени и пълни с обич. Животът продължил, изпълнен с щастие.

Поука: Колкото и да искаш да предпазиш близките си, не крий важните неща от тях! Постъпвай по начин, който ще бъде най-добре за тях без да ги излагаш на риск! Комуникацията в семейството е много важна и не трябва да се пренебрегва.

ВЪЛШЕБНАТА ПОМПИЧКА НА ЛЕА

Симона Кабова – ПНУП, I курс

В центъра на големия град живеело малко момиченце на име - Леа. Тя била като всички 7-годишни-обичала да играе с приятели, да яде сладолед и да гушка своето коте- Рони. Като била по-малка често боледувала, но родителите ѝ смятали, че това се дължи на замърсения въздух в града им.

Любимата игра на Леа била гоненица и тя винаги била най-добрата в нея. Много често в часовете по физическо, учителката на Леа водила целия клас в училищния двор, където всички деца играели и се забавлявали.

И така, в един обикновен четвъртък, децата отново излезли да играят в училищния двор. Леа тичала толкова бързо, за да стигне своите приятели - Ноа, Али и Ема, че в средата на играта започнала да се задъхва. Децата решили да направят кратка почивка и след това отново да продължат с

играта си. Леа започнала да кашля, а приятелите ѝ чули странен шум идващ от гърдите ѝ. Шумът наподобявал свирене и се чувал при всеки един опит на Леа да поеме въздух. Чувайки това, учителката незабавно се обадила на родителите ѝ. Те от своя страна на момента я завели в болницата. Лекарката прегледала Леа и донесла едно магическо устройство със специално лекарство, което щяло да успокои кашлицата ѝ. Сложила специалната маска на момиченцето и ѝ обяснила, че трябва да вдишва бавно и равномерно. Леа изпълнявала всички инструкции, вдишвайки лекарството, което малко по малко спряло нейната кашлица. Докато издишала, усещането за свежест и облекчение превзело тялото ѝ.

След края на прегледа лекарката казала на Леа, че много се гордее с нейната смелост и има специален подарък за нея. Тя дала на момиченцето нещо малко и розово. Леа нямала никаква представа какво е това и защо ѝ е нужно. Лекарката ѝ обяснила, че отсега нататък, това ще бъде нейната въздушна помпичка, която ще трябва да носи винаги със себе си, за да ѝ помага щом чуе същия шум от гърдите си. Показала ѝ как се използва и я уверила, че всичко ще бъде наред и тя отново ще може да играе на любимата си игра.

Леа много се възмущавала за подаръка си и нямала търпение да разкаже на своите приятели за прегледа и да им покаже помпичката, която от този ден нататък била неотлъчно до нея.

ПРИЯТЕЛСТВО

Стилиана Иванова – ПНУП, II курс

В едно селце близо до града живеели мъж и жена, които имали две деца – Мими и Ванко. Те много обичали животните и си мечтаели да имат домашни любимци, с които да си играят. Когато дошъл рожденият им ден, майката и таткото решили да ги изненадат и зарадват. За подарък на Мими взели малка катеричка, която много обичала да се гушка, а на Ванко взели малко папагалче, което обичало да го галят по перцата. Децата били безкрайно щастливи и не искали изобщо да се разделят с новите си приятели. Затова решили, че катеричката винаги ще стои на рамото на Мими, а папагалчето – на рамото на Ванко.

Минали много дни на неразделно приятелство, но веднъж папагалчето решило да кацне на рамото на Мими, където била катеричката. Катеричката била толкова страхлива, че като видяла папагалчето близо до нея така се изплашила, че веднага се шумгнала в ръкава на Мими, за да се скрие. Това

така силно погъделичкало Мими, че тя започнала да тръска ръката си, за да може катеричката да излезе от там. Папагалчето пък си помислило, че това е една много забавна игра и продължило да гони катеричката. Тя излязла от единия ръкав, влязла в другия, после се шмугнала в пазвата, в единия крачол, в другия, пак в пазвата... А горката Мими, толкова я било гъдел и така силно тръскала крачетата и ръчички, че чак легнала на пода, за да успее да извади и хване страхливата катеричка. Ванко през цялото време стоял до Мими без да я докосва, въпреки че много искал да ѝ помогне. Единственото, което направил било да сложи една мека възглавничка под главата на Мими, за да не се нарани, докато е на пода и се опитва да хване катеричката.

Когато най-накрая папагалчето се уморило да гони катеричката, а тя спряла да бяга и да се крие, Мими се успокоила и се отпуснала. Все още дишала много бързо, защото била много изморена от играта на палавите животинчета. Затова останала да лежи на земята, за да си отпочине. През това време Ванко ѝ помогнал да се обърне на една страна, започнал да ѝ говори тихо и да я милва по ръката. Тя го помолила за чаша с вода, но той казал, че ще ѝ донесе, чак когато се успокои напълно и се изправи.

Не минало много време и Ванко помогнал на Мими да стане, за да потърсят двете животинчета. Намерили катеричката, заспала в пухкавото си легълце, а папагалчето - кацнало на прозореца. Решили да ги оставят да се наспят, а през това време те да излязат навън със своите приятели, да поиграят на любимите си игри и да се разходят до близката рекичка, където обичали да хвърлят камъчета и да пускат хартиени корабчета.

НАЙ-СЛАДКИЯТ ПОДАРЪК

Теодора Михайлова – НУПЧЕ, I курс

Ето, че настъпи най-дългоочакваното време от годината – Коледа. Ани не успяваше да подвие крак, защото това беше най-натовареният сезон в нейната работа. Ани беше собственичка на малка сладкарничка, където приготвяше изкусни лакомства - невероятни шоколадови кексчета, джинджифилово-медени човечета и захарни пръчици. При нея идваха хора от околните градове и села и тя се стремеше да изпълни всички поръчки.

Тази година Ани беше решила да зарадва децата от детските градини в квартала, в който се намираше сладкарничката ѝ. Тя искаше да направи вкусна и сладка почерпка за малките момиченца и момченца и да ги зарадва за Коледа. Не беше никак лесно с всичките поръчки, които имаше, но успя.

И ето – тя беше в последната детска градина от своята обиколка. Дори и през прозорците се чуваха веселият смях и викове на децата. Когато влезе в стаята на малките палавници и постави сладкишите на масата, като с магическа пръчка всички замлъкнаха. Впериха очи в изящните украси на коледните кекчета и меденки, и като по команда се втурнаха към тях, нападайки Ани с весели възгласи. Само едно дете не помръдна от мястото си.... То стоеше и тъжно гледаше своите приятели и лакомствата, които намаляваха пред погледа му. Ани забеляза детето и се зачуди каква е причината то да стои и да не си вземе нито едно кекче. Та децата умираха за такива лакомства! Тя се обърна към момиченцето, което беше най-близко до нея и го попита за самотното дете.

- Петър има една болест и не бива да яде сладко - каза момиченцето и продължи след като отхапа последната хапка - Много ми е мъчно за него, но мама каза, че здравето е нещо важно и понякога трябва да се лишаваме от неща, които обичаме.

Ани нищо не отговори, но очите и се напълниха със сълзи. Рязко стана от стола, на който седеше, и тичайки излезе от стаята.

Децата вече приключваха с коледната почерпка и започваха да си сядат по местата, защото предстояха още занимания преди да ги вземат родителите им. Изведнъж вратата се отвори и Ани влезе, като в ръцете си носеше голям пакет, увит в лъскава хартия. Всички впериха очи в нея, но тя приближаваше с бързи стъпки към Петър. Когато застана до него, момченцето погледна към нея с тъжните си очички. Ани клекна и подаде пакета на детето :

- Никой не бива да бъде тъжен на Коледа! Вземи това и повярвай в чудесата! Аз съм сигурна, че този подарък ще те направи много по-щастлив!

Петър погледна към пакета и видя картичка с надпис “Специалните лакомства на Петър”. Момчето засия от щастие, че и то ще може да си похапне с другите деца.

АЛЕКС И ВЪЛШЕБНОТО ПТИЧЕ

Христина Христова – Социална педагогика

В далечна страна, сред зелени поля и планини, живееше малко момченце на име Алекс. Той беше много любознателен и винаги се радваше на игрите на открито. Но имаше нещо, което правеше живота му по-труден. Той страдаше от заболяване, което го изненадваше когато най-малко го

очаква. Съвсем неочаквано го сграбчваше, сякаш Невидима ръка го притискаше в гърдите, пречеше му да диша нормално и да участва в някои игри, които обичаше. Неразбираемо беше за момчето защо се случва това с него.

Един ден Алекс седеше под старата липа в градината и гледаше в далечината облаците. Чувстваше се тъжен и самотен, сякаш никой не можеше да разбере какво преживява всеки път, когато Невидимата ръка го притискаше и той не можеше да диша спокойно. Точно в този момент, докато беше потънал в мрачните си мисли, до него се спусна едно птиче се спусна. Кацна на клончето в близост. Имаше ярко червено оперение и светлинни пера, които блестяха на слънцето. Птичето притежаваше магически способности и се казваше Луна. Луна попита Алекс:

- Защо си тъжен, малък приятел?

Алекс му разказа за своите тревоги и му обясни как се чувства, когато не може да диша свободно. Луна се усмихна и каза:

- Знам точно как се чувстваш, Алекс. Има нещо, което искам да ти покажа.

То разгъна крилете си и се превърна в сребрист облак от светлина, който заобиколи Алекс. Той веднага усети, че нещо се променя. Вдъхновен от магията на Луна, Алекс събра цялата си смелост и се концентрира върху дълбокото си дишане. Луна се превърна отново в малко птиче и каза:

- Виждаш ли, Алекс, във всеки от нас има магия. Способността да се бориш и да надвиваш своите проблеми е в теб, просто трябва да я откриеш.

От този момент Алекс се почувства по-силен и решен да не се отказва. Вместо да се оплаква от Невидимата ръка, той се фокусира върху това, което може да постигне, а не върху това, с което се затруднява. Изучаваше специални методи на дишане, хапваше повече плодове и зеленчуци и се научи да контролира дишането си. Времето минаваше и Алекс порасна и стана силен и смел младеж. Той никога не забрави магията на Луна и как преодоля своите трудности. Алекс използваше своя опит, за да помогне на други деца, които се бореха с Невидимата ръка, която затрудняваше дишането.

И така, в малката страна сред зелени поля и планини, приказката на Алекс и Луна се разнасяше като вятъра, носещ надежда и вдъхновение на всички, които имат нужда.

Алекс продължаваше да помага на другите деца, които имаха същите трудности като него. Той създаде специална група, в която децата могат да споделят своите преживявания и да се учат един от друг как да се справят с Невидимата ръка. Тази група се превърна в място на приятелство и взаимна подкрепа, където всички се чувстваха разбрани и приети и където имаше място за всеки.

Всеки ден Алекс и неговите приятели от групата правеха упражнения за здраве и дишане, излизаха на разходки и играеха на открито. Те научиха да се радват на живота въпреки Невидимата ръка, която вече с помощта на облака - светлина можеха да контролират.

И така минаваха дните, а историята на Алекс и Луна достигна до много хора по целия свят. Много деца и техните семейства се вдъхновяваха от приказката за Алекс и намираха надежда и сила да не се предават и продължат напред. Думата „Алекс“ се превърна в символ на смелост и борба.

Една вечер, Алекс погледна към небето и видя ярка звезда, която светеше по-силно от всички други. Беше Луна, която му прати поздрав от небесата. Тя му каза:

- Благодаря, Алекс, заради теб светът е по-добър. Винаги помни, че вътрешната магия на надеждата и смелостта се превръщат в невероятна сила.

Алекс се усмихна:

- Благодаря, Луна. Ти си моят ангел хранител и моят вдъхновил. Ще продължа да бъда гласът на всички деца, които се борят с Невидимата ръка, и ще им показвам, че нищо не може да ни спре, когато вярваме в себе си и имаме приятел, който ни подкрепя и помага.

И така, Алекс продължи да бъде светлия облак в живота на другите. Той помагаше не само на децата, но и на всички, които имат нужда от подкрепа, за да повярват в себе си.

ГОСПОДИН КУПЪР И КЛАСЪТ МУ – ПРИКАЗКА ПО ДЕЙСТВИТЕЛЕН СЛУЧАЙ

Христо Петров – НУПЧЕ, I курс

Господин Купър не беше като другите строги учители. Те никога не даваха на учениците да им задават въпросите, които ги вълнуват, защото ги

намираха за „досадни“, „глупави“ и най-вече – „излишни“. Повечето от тях идваха в училище, облечени в сиви костюми, с бели ризи и черни вратовръзки. Обичаха дисциплината толкова много, че ни забраняваха да се забавляваме дори извън класната стая, защото сме били прекалено шумни и сме проваляли часовете им.

Нашият господин беше различен. Всеки ден той идваше в училище, облечен изключително цветно. Всички харесвахме яркожълтата му блуза и червените панталони. Господин Купър имаше навика да навива крачолите си малко над глезените и почти нямаше ученик, който да не забележи различните му чорапи, които бяха също толкова ярки и шарени като дрехите.

- Господин Купър, защо винаги носите различни чорапи? – попита плахо Матео, който стоеше на третия чин до прозореца.

- Това е много добър въпрос, Матео! – отговори жизнерадостно младият учител и се усмихна топло, поемайки си дълбоко въздух сякаш се опитваше да си спомни нещо. Изправи се от мястото си и продължи да говори:

- Когато бях колкото вас, моят учител винаги ни казваше, че няма нищо лошо в това да си различен от останалите. Важното е да си добър. Аз много исках да приличам на него и започнах да му подражавам. Той също като мен обичаше да носи различни чорапи и да разговаря с учениците си така, както аз сега с вас. Истината е, че той ще си остане най-добрият учител, който някога съм имал.

Учениците слушаха разказа на господин Купър в захлас, а Матео просто рязко остави химикалката, която държеше и гледаше някъде в пространството. Отстрани изглеждаше така, сякаш не е там. Съучениците се опитаха да му привлекат вниманието, но той не отговори нито на тях, нито на господина. Тогава от последните чинове се обади Нейтън:

- Матео е глупак! Матео е глупак! – момчето ръкопляскаше, смеейки се, а две момичета го окуражаваха отстрани. Това видимо не се хареса на господин Купър, но вместо той да повиши тон или да им се скара, просто си замълча. Коленичи до чина на Матео и се опита отново да привлече вниманието му. Момчето видимо се притесни и се обърна към учителя си, извинявайки се:

- Много се извинявам... Аз... Не знам какво се случи с мен, но понякога се отнасям така и... - мислите на Матео бяха объркани. Той не беше наясно какво се случва с него. Съучениците му също не знаеха. Някои

от тях продължиха да се смеят, което накара младият учител да им покаже, че е разочарован от поведението им. Той се изправи, отиде до дъската и напомни на класа си, че нарушават едно от основните правила, които сами са си създали. След тази случка урокът продължи постарому, а господин Купър, верен на принципите си, отговаряше на всички въпроси, които получаваше.

На следващия ден господин Купър пак беше в училище, цветно облечен, небрежно разрошен и с широка усмивка. Той избягваше да стои в учителската стая. Не харесваше компанията на другите учители. Беше седнал на една пейка и четеше книга, когато неволно стана свидетел на една случка, която грабна вниманието му. Матео държеше в ръцете си малка дървена кутийка, украсена с различни ивици. Той я показа на част от съучениците си като им разказа, че в тази кутийка има специално животинче, за което той ще трябва да се грижи цял живот. Нейтън пръв се надвеси да види какво има в кутийката и остана крайно разочарован, когато не видя нищо, освен дъното ѝ. Той се изсмя и започна да говори на висок глас:

- Матео е не просто глупак! Той е лъжец! В кутийката няма никакво животинче! Измисля си!

- Не е вярно! В тази кутийка има животинче, за което ще трябва да се грижа цял живот. То е специално, защото е невидимо. Знам, че е вътре, защото когато на него не му е добре и аз започвам да се чувствам зле! – проплака Матео. – Аз не си измислям и не лъжа! Не съм лъжец!!! – сълзите напиха в очите на малкото дете, но Нейтън продължи да му се подиграва. Това далеч не се хареса на младия господин, който стана от мястото си и се приближи до децата. Помоли Матео да му покаже животинчето си и се усмихна:

- Виждам го! Животинчето на Матео е малко и е покрито с бяла като сняг козина. Има кристално сини очи и е също толкова специално като самия него. – господин Купър се усмихна окуражаващо и взе кутийката в ръцете си. Затвори капака и я върна на Матео. Останалите деца бяха объркани и въпросите заваляха един след друг.

- Господине, как така никой не вижда животинчето на Матео, освен Вас? Нима това е възможно? – попита Мия, която беше единственият човек, който защити Матео.

Младият учител погледна часовника си и се обърна към учениците си:

- Междучасието свърши. Влизаме в час. Вътре ще ви обясня повече за специалното животинче на Матео.

Урокът свърши по-рано от предвиденото и Мия отново попита младия господин как така е видял нещо, което никой друг не е успял. Господин Купър си пое дълбоко въздух и ни разказа приказка, която и до ден днешен си спомням:

“Имало едно време едно изключително буйно и палаво момче на име Скипи. Той имал невероятният талант постоянно да се забърква в неприятности. Един ден той и майка му били на детската площадка, където палавото момче искало да ѝ демонстрира уменията си на катерач. Въпреки многобройните ѝ предупреждения, той продължил да се катери и да демонстрира различни номера: „Виж мамо!“ – викаше момчето смеейки се – „Мога с една ръка, а мога и без ръце!!!“ – от страна на майка му последва нова забележка, но тя така и не успя да я довърши. Точно в средата на изречението ѝ ръцете на палавия Скипи му изиграха лоша шега и той падна. Майка му изкрещя името му и се спусна към него. Хората, които бяха в парка, видимо се притесниха и извикаха линейка.

Лекарите прегледаха момчето и казаха на майка му, че си е ударил главата много лошо и ще му трябват няколко дни сън докато се възстанови напълно. Тя не напуснала коридора, който водеше до стаята на малкия немирник. Тайно се надяваше момченцето ѝ да се събуди възможно най-скоро, за да може да го прегърне.

Малкият Скипи се събуди на един безлюден остров, където го посрещна една красива, млада жена, която му обясни, че е феята на острова и има подарък за него. Тя извади една красива лилава кутийка и му каза, че вътре има едно изключително специално животинче, за което ще трябва да се грижи цял живот. Предупреди го, че не всеки ще е способен да го види, но то ще е там. Обясни му още, че за да се чувства добре това животинче, то трябва да вижда как Скипи пие вълшебните си хапчета, които криели тайни сили.

Малко след този разговор малкото момче се събуди и осъзна, че не е в стаята си. Лекарите извикаха майка му, която му обясни, че се е ударил лошо и се наложило да поспи няколко дни в болницата. Скипи ѝ разказа за съня си и за специалното животинче, както и за това, че нямаше търпение да разбере какви сили криели хапчетата, които трябва да пие. Майка му не каза нищо. Просто прегърна силно момчето си, уверявайки го, че всичко ще бъде наред.”

Учениците изслушаха приказката, която господин Купър им разказа и започнаха да я коментират. Първа се обади Мия:

- Скипи много ми напомня на нашия Нейтън. Той винаги успява да се забърка в неприятности, както по-рано днес. Не беше хубаво да обиждаш Матео по такъв начин. Аз му вярвам за животинчето! Щом и господин Купър го вижда, значи е там! – довърши Мия мисълта си и потупа Матео по рамото.

- Аз пък мисля, че много приличам на Скипи, защото и той е получил специално животинче като моето... - плахо допълни Матео и се засмя, поглеждайки кутийката си. Точно тогава, от последния чин на стаята, прозвуча гласът на Нейтън. Той вдигна ръка и попита:

- А защо Вие видяхте животинчето на Матео, а ние не успяхме?! Как е възможно?

Младият учител очакваше да получи подобен въпрос и без особено да се замисля, отговори:

- Видях животинчето на Матео, защото и аз като него имам такова специално животинче, за което трябва да се грижа. То е покрито с черна козина, а очите му са тъмно зелени. Не винаги е с мен, защото порасна и не се събира в кутийката си, затова съм го оставил да се забавлява къщи, защото става неспокойно, когато е около много хора. Освен това обожава да чете детски книжки, а за мой огромен късмет – библиотеката ми е пълна с тях. – обясни господин Купър през смях.

До края на часа оставаха пет минути и младият учител попита дали имаме други въпроси. Тогава Мия вдигна ръка и го попита:

- А ние кога ще можем да виждаме тези специални животинчета?

- О, Мия! Вие ще можете да виждате тези специални животинчета когато пораснете. – господин Купър се усмихна загадъчно и ни пожела спокоен ден. Точно в този момент звънецът би и ние трябваше да си съберем нещата и да си тръгнем.

В началото не разбирах думите на учителя си. Трябваша ми 15 години, за да разбера какво е имал предвид, но съм му наистина благодарен, че ме научи на неща, на които другите скучни учители не успяха. И до ден днешен помня жълтата му блуза, различните чорапи и ценните съвети, благодарение на които успях да започна да виждам всички тези специални животинчета, които съпътстват хората през целия им живот.

ЕДИН НОРМАЛЕН ДЕН В УЧИЛИЩЕ

Цветелина Георгиева – НУПЧЕ, I курс

Беше прекрасна пролетна сутрин. Ели с голямо нетърпение чакаше с баща ѝ да тръгнат към училище. Тя беше много развълнувана, защото вчера госпожата сподели пред класа, че Лия ще се върне обратно в клас. Лия е най-добрата приятелка на Ели. От началото на учебната година стояха на един чин, винаги правеха всичко заедно. В междучасието, докато обядват, споделяха храната си една на друга и обсъждаха урока от предния час. Ели беше винаги щастлива, когато отиваше на училище, но преди 2 седмици се случи нещо странно, нещо неочаквано.

Лия не дойде на училище, Ели я чакаше всеки ден, но от нея нямаше и следа. “Дали не е отишла на гости при баба си и дядо си, или пък е на почивка, но тя щеше да ми каже...” - мислеше си всеки ден Ели. През тези 2 седмици тя не спираше да говори с майка си, та дори искаше да се обадят на майката на Лия, за да разбере какво прави, как ли е на почивката?.

Когато Ели разбра, че Лия ще се върне в училище, веднага каза на майка си. Заедно направиха любимите ѝ сладки. На тръгване сутринта от вкъщи, Ели ги взе и се качи в колата заедно с баща си. Той я откара до училище, а тя не спираше да му разказва колко хубав ден ще бъде днес. След като пристигна в училище Ели видя, че любимата ѝ съученичка все още не е дошла.

- Все пак 2 седмици беше на почивка, може би се е успала - мислеше си Ели и дълбоко въздишаше. Оставаха 5 минути до започването на първия час. Тя почти загуби надежда помисли си, че днес отново няма да види приятелката си. Но в този момент погледна към вратата на класната стая и там видя Лия.

- Лия! - възкликна Ели с пълен глас.

-Здравей, Ели! – обърна се с усмивка, Лия.

- Как си, Лия? – попита Иво.

- Добре – отговори, плахо Лия.

Майката на Иво и майката на Лия се познаваха. Всъщност те бяха съседи. Ели се замисли. Чудеше се каква ли е причината Лия да отговори толкова изплашено и тъжно на Иво. Затова просто реши да я попита.

- Разкажи ми, какво прави, докато те нямаше?

- Амии... Нищо особено – отговори Лия с празен поглед.

В този момент учителката влезе.

- Здравейте ученици, как сте? Време е да се запознаем с новия урок. – каза госпожа Иванова.

Дойде и голямото междучасие. Любимото време на Ели.

- Днес си нося сандвич с майонеза и шунка. Може да го разделим ако искаш – каза и Ели.

- Благодаря за предложението, но не искам - отговори ѝ Лия.

Стомахът на Ели се сви. Дори загуби апетит. “Когато обядвахме преди, любимото нещо на Лия беше сандвич с майонеза. Дали все още иска да сме приятелки?” – мислеше си Ели.

Тя извади от бисквитките, които беше приготвила специално за приятелката си. Но отговорът на Лия отново беше отрицателен.

- Моят десерт днес е ягоди. Нося и за теб. Следващият път ще хапна и бисквитки, обещавам.

- Добре. - промълви с тъжен глас Ели.

В часа по физическо се случи нещо, което Ели не очакваше. Целият клас играеше волейбол, а това беше любимата игра на двете момичета. Винаги бяха заедно в отбор и с големи усмивки се радваха на играта. Днес не беше така. По средата на часа Лия се почувства зле. Беше обляна със студена пот и изглеждаше, че не може да стои на краката си. Учителката я закара при медицинската сестра, а по-късно стана ясно, че родителите ѝ са я взели от училище. Ели беше тъжна, защото не знаеше какво става. След края на часовете баща ѝ дойде да я вземе от училище.

- Как мина денят ти днес? - попита баща и.

- Добре. – отговори Ели без да изпада в подробности затова как се чувстваше наистина.

След като се прибра вкъщи, написа домашните си за следващия ден. След това родителите ѝ я извикаха, за да вечерят заедно. Ели реши да им

разкаже всичко, което ѝ се случи в училище днес. След дълъг разговор тя се качи обратно в стаята си и си легна.

На сутринта баща ѝ я закара на училище. Когато Ели прекрачи прага на класната стая видя, че Лия вече се е приготвила за учебния час.

- Здравей приятелко. – каза с усмивка на лице Ели. И Лия ѝ отвърна със същите думи.

- Днес за десерт нося ябълки. А снощи реших да ти направя подарък.

- Какъв подарък? - ахна Лия.

- Ето, заповядай. Виж, това сме аз и ти. Харесва ли ти?

На рисунката имаше две прекрасни усмихнати момичета, които хапваха салатата от пресни зеленчуци.

- Благодаря ти за всичко, приятелко! – Отговори Лия, с усмивка и прегърна Ели.

ВЛАКЧЕТО ПУФ-ПАФ

Цветелина Петрова – ПНУП, II курс

В едно железопътно депо живееше малкото влакче Пуф-Паф. Всяка сутрин то изпращаше големите влакове с надежда, че и неговите колела ще затракат по релсите някой ден. Дълго време никой не забелязваше, че Пуф-Паф се нуждае от поправка, а тъгата му ставаше все по-голяма.

Един слънчев ден, усмихнатият механик Том реши да посети депо, за да провери какво се случва там. Разхождайки се измежду влаковете, чу подсмърчането на Пуф-Паф и веднага се затича към него.

- Какво се е случило, мъниче? Защо си така унил? - попита главният механик на влаковете.

- И на мен ми се иска да пътувам също като големите влакове, но явно няма части за ремонта, който ми е нужен. - отвърна натъжено Пуф-Паф.

- Това ли било? Сега ме чуй! Не се безпокой, обещавам ти, че в най-скоро време ще намеря решение на този проблем!

Пуф-Паф се усмихна и зачакал с нетърпение механика да се върне отново. След няколко дни Том се върна в депото с най-добрите механици, които познава.

- Пуф-Паф, приготвил ли си се за нови приключения? - попита механикът с усмивка на лице.

- Хмм, какво ли ще правят сега? - замисли се влакчето.

- Хайде, момчета, нека да изпълним мечтата на малкия ни приятел! - обърна се Том към екипа, който беше събрал.

Всички приеха тази нелека задача присърце. Заеха се за работа, проверяваха всяка една част на Пуф-Паф, докато не се чу гласът на Джеймс.

- Хей, Том, ела да видиш, открих къде е проблемът! - Том се забързал към своя колега.

- Какво откри, Джеймс? - запитва любопитно Том.

- Липсва течността в двигателя. За да се задвижи влакът, е нужно да я налеем. Сигурен съм, че когато го направим Пуф-Паф отново ще може да пътува.

Не след дълго Том и колегите му приключиха с ремонта. Дойде дългоочакваният момент.

- Е, Пуф-Паф, готов ли си да потеглиш? - попита механикът.

- И още как! - отвърна щастливо влакчето.

В този момент се чу задвижването на двигателя. Шум, който не бяха чуваил отдавна. Развълнуван и просълзен, Пуф-Паф благодари на целия екип механици.

- Чакай, приятел! Това не е всичко! Запомни, че това е специално масло, без което няма да можеш да препускаш из релсите, но ти не се тревожи! Моят приятел Джеймс ще пътува заедно с теб, за да следи нивото му в двигателя и когато имаш нужда, винаги ще го допълва, за да можеш да превозваш своите пътници. А сега е време за най-вълнуващата среща, която сме ти подготвили! Потегляй към гарата!

Радостен Пуф-Паф задвижи колелата си към гарата, за да зърне следващата си изненада. Там вече го очакваха Том и неговите колеги. Цялата гара беше изпъстрена от усмивките на десетки деца, които очакваха малкото влакче, подскачайки от вълнение.

Пуф-Паф гледаше с насълзени очи и не можеше да повярва. Благодарни на Том и екипа му, а след това отвори гостоприемно вратите си, очаквайки малките изследователи да заемат своите места.

- Тууут- туууут! - наду свирката влакчето и потегли на чудно пътешествие.

От този момент нататък Пуф-Паф стана любимото влакче на всички деца. Просто имаше нужда от малко повече грижа и допълнителна течност в двигателя, за да бъде като другите влакчета.

НЕВЪРЛЕНД

Явор Цонев – Специална педагогика: „Логопедия“

Да ви запозная с Шуша - нашата главна героиня, която живеела в малко и спокойно градче на име Невърленд. В един прекрасен слънчев топъл ден Шуша решила да се разходи в близкия парк. Тя, както и всички други жители на Невърленд, знаела, че не трябва да се ходи в местността след парка, защото там били тъмните пътеки, които водели вдън горите при великия магьосник епилЕптико. Всички знаели за неговите могъщи сили. Той можел да вцепени човек за няколко минути и да го накара да се пени като разгневено баскервилско куче. Повечето хора не ходили в тези земи, само най-смелите си позволявали и то ако имат подкрепата на най-доверените си приятели. В този ден нашата Шуша не мислела да стига чак до там, въпреки че била с непобедимите си приятели Невротена, Фантазия и Приказлина. Те си прекарвали много добре. Гони ли се по цветните поляни, облени от прекрасните слънчеви лъчи, покрити с омайни горски цветя. Така от цвят на цвят, покрай птички, ручей и пчелици, нашите герои се пръснали в парка.

След малко започнали да се търсят:

- Невротена!

- Фантазия!

- Приказлина!

Чувайки гласовете си, стигнали до края на парка, пред портите на тъмните пътеки. Тогава трите приятелки осъзнали, че тяхната безценна Шуша е била обладана от тайнствените напеви на злия магьосник епилЕптико.

Тръгнали трите приятелки да спасят Шуша. Пътят бил мрачен, тъмен и на места почти непроходим, но те не се отказвали. След много премеждия,

първа се предава Приказлина, но останалите две не я оставили. Понесли я на подсъзнателните реки от емоции, които били като сияещи дъги. След още няколко трудности и Фантазия се предала в злокобните дебри на епилЕптико.

Останала само Невротена. Уплашена и полуразколебана със сетни сили тя продължила, водена от едничката мисъл:

- Да спасим Шуша, защото когато сме заедно сме по-силни.

На края на силите си Невротена стигнала до злия черен магьосник епилЕптико. Отчаяна и обезкуражена, тя гледала как Шуша се гърчи пред него. Фантазия и Приказлина се носели безжизнени на полуизбледените дъги на подсъзнанието. В този миг Невротена паднала на колене, затворила очи и концентрирала цялата си енергия, за да помоли за помощ всички същества и сили от светлия свят за помощ. Всички птички и пчелички, цветенцата, дори и вълците и лисиците, заедно с дърветата и тревичките се обединили и направили светлия тунел, или тъй наречения, “тунел на мечтите”.

Тогава злият магьосник епилЕптико бил заслепен от силната светлина на живия свят. Невротена, Фантазия и Приказлина се плъзнали по вече озарените и сияещи дъги на подсъзнанието, а Шуша вървяла по обления от светлина път към техния обичан парк.

След като се завърнали, порталът се затворил. Злият епилЕптико бил много разгневен от провала си и опитвал многократно да затвори момичетата в дебрите си, но безуспешно.

Те вече знаели, че щом са заедно, той е безсилен срещу тях.